

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

JOSKY MIST ZIJN KANS

N° 2304

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Joshy mist zijn Kans

HOOFDSTUK I

BAXTER TEN TONELE

Ofschoon er zich in de laatste weken te Parijs gebeurtenissen hadden afgespeeld, die het verblijf van Raffles in de Lichtstad een weinig onrustig en precair dreigden te maken, dacht de Londense Gentleman-Inbreker er nog niet aan de Franse hoofdstad te verlaten, en dit om verschillende redenen, die voor hem, de een zowel als de ander, en elk afzonderlijk afdoende waren.

De biezonderste reden was van een geheel speciale aard, en hield nauw verband met het zonderlinge, gevaarvolle beroep van de Grote Onbekende.

Sedert enige dagen werd er, natuurlijk alleen overdag, of althans tot aan het sluiten der winkels, een zeer fraaie diamant tentoongesteld in de etalage van de juwelier Delarue, in de wereldbekende winkelstraat, de Rue de la Paix.

Die diamant had een naam. Het was

« De Blauwe Emir », waarschijnlijk aldus geheten, omdat de steen vele jaren geleden had toebehoord aan een Emir van Afghanistan, en omdat de kleur niet zuiver wit of lichtgeel was, maar meer naar het blauwe zweemde.

In grootte kwam deze prachtige diamant ongeveer overeen met de Orlof, die zeldzame diamant van 194 karaat, die in 1794 voor een som ineens van 450.000 Roebel en een lijfrente van 4000 Roebel, benevens brieven van adeldom, werd aangekocht voor de Russische Kroon, en die sindsdien, tot kort na de revolutie, zich bevond boven op de scepter, die tot de Kroonjuwelen van de Russische Czaren behoorde.

De « Emir » had wellicht minder facetten, maar had dezelfde vorm, met een platte onderkant en gelijkend op een

halve eikel, waaraan facetten geslepen zouden zijn.

Het was niet recht duidelijk, hoe die zeer grote diamant plotseling was opgedoken, en daaromtrent deden plotseling geheimzinnige verhalen de ronde. Wat er ook over verteld werd, de juwelier zelf liet er zich niet over uit, maar zei met een fijn glimlachje, dat iedereen wel gelijk kon hebben. In elk geval lag de steen daar, schitterde met zijn geheimzinnige, blauwige glans, en maakte duizenden vrouwen stil en strak van verbazing en begeerte, die langs de winkel trokken, om het wonder te aanschouwen.

De diamant lag in het midden van de uitstalkast, en het behoeft niet te worden gezegd, dat voor deze gelegenheid, achter het uitstalraam, hoewel het toch reeds een duim dik was, een sterk raster was aangebracht van ijzeren staven, met mazen, te klein om er zelfs een kinderhand door te kunnen steken.

Aan de achterzijde was de kast stevig afgesloten, en verder waren alle voorzorgsmaatregelen genomen, die er met mogelijkheid maar te nemen waren, ter bescherming van dit prachtig juweel, waarvan de waarde op 600.000 goud-francs werd geraamd.

De diamant lag, terwijl er een grote ruimte om was vrij gemaakt, in het midden van een vierkant lapje fluweel, dat weer rustte op een sierlijk gedreven, zilveren schaalteje.

Er hing een kaart naast, waarop met sierletters geschreven stond:

« Aangekocht voor rekening van de Sultan van Marokko. »

De steen was dus reeds niet meer te koop; mijnheer Delarue had slechts gezocht om er reclame mee te mogen maken.

Want op een fraaie namiddag, terwijl een lentezon fel brandde op het asfalt van de Boulevards en de lanen van de schone bossen rondom Parijs, die reeds krioelden van automobilisten, ruiters en wandelaars, zag Raffles, die in gezelschap van Brand een wandeling maakte, en die zoëven was teruggekeerd van een bezoek aan Jacqueline Duparc, tot zijn niet geringe verbazing een heer, luidsprekend in gezelschap van vier of vijf

andere heren, die hem op iets schenen te wijzen, op enige afstand voorbij wandelen, trots als een pauw, hoogopgericht, en het Frans op een verschrikkelijke wijze radbrakend.

Het was de Londense politiecommissaris Phileas Baxter in hoogst eigen persoon.

Het was zeker wel bijna een jaar geleden, sedert Raffles iets met hem uitstaande had gehad, en in die tijd had mijnheer Baxter zijn prachtige, blonde baard opnieuw laten groeien, die hem nu weer tot ver op de borst reikte, en waardoor hij nu en dan met een strelend gebaar zijn vingers deed glijden.

Hij was nog even krachtig gebouwd, maar de leeftijd begon zich te doen gelden, en een buikje begon zich te tekenen onder de spanning van zijn vest en zijn ouderwetse geklede jas, die hij had toegeknoopt.

Hij had nog steeds zijn onmisbare wandelstok met de ivoren knop, waarmee hij zwaaide, nu en dan iets aanwees, terwijl hij nu en dan luidruchtig lachte, als een van zijn metgezellen hem ergens op attent maakte.

In een van de heren meende Raffles, ofschoon hij er niet volkomen zeker van was, de oude Marholm te ontdekken, de secretaris van de hoofdinspecteur, die met zijn slimme oogjes rondkeek, en slechts nu en dan een korte opmerking maakte.

Brand was wel een beetje geschrokken van deze plotselinge ontmoeting en vroeg, toen het troepje voorbij was:

— Wat heeft dat te beduiden? Wat voert hij hier uit? Zou hij op zoek zijn naar een misdadiger?

— Komaan, Charles, dat zou hij toch niet in eigen persoon doen. Daarvoor heeft hij toch zijn ondergeschikten, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Een plezierreisje dus?

— Misschien. Maar het kan ook wel 'n dienstreis zijn. Misschien wil hij een studiereis maken. In de laatste dagen heb ik de kranten slechts terloops ingezien, maar wij zullen vanavond wat nauwkeuriger lezen.

Diezelfde avond bleek Raffles het bij het goede einde te hebben gehad: de

Matin bevatte een kort bericht, meldende dat mijnheer Phileas Baxter, hoofdcommissaris van de City van Londen, een kort bezoek aan Parijs bracht, in gezelschap van zijn particuliere secretaris en nog enige andere politiemannen, ten-einde zich op de hoogte te stellen van enkele nieuwigheden, door de prefect van politie te Parijs ingevoerd. Onder meer stelde hij er belang in, te weten, wat men te Parijs deed voor de bescherming van zulk een kostbare diamant, als de « Blauwe Emir », die daar aan de ogen van het publiek werd blootgesteld, en aan zijn hebzucht.

Raffles las dit kleine stukje in de eenvoudige logeerkamer van het hotel waar hij tijdelijk met Brand een onderdak had gezocht, in afwachting van het weer gereedkomen van het in puin gestorte deel van zijn huis, hetwelk Kyriapoulos met behulp van een helse machine had opgeblazen. Wat Henderson betreft, Raffles durfde hem in die dagen niet al te dicht in zijn nabijheid houden, en de reus logeerde dus geheel alleen in een klein pension, nauwelijks vijftig stappen verder gelegen, in een stille zijstraat.

Voor het goed begrip van hetgeen er thans gaat volgen, is het nodig, er hier op te wijzen, dat Raffles en Brand op dat tijdstip nog optraden als acrobaten in het Circus Medrano, terwijl Henderson als « sterke man » fungeerde, daar een en ander noodzakelijk was geworden in verband met de strijd met de Griek, en omdat Raffles in de onmiddellijke nabijheid wilde blijven van Jacqueline Duparc, wier leven hij in gevaar wist.

Raffles legde het blad terzijde, stak een verse sigaret op, keek op zijn polshorloge, en zei:

— Het is dus zoals ik dacht, amice. Baxter is hier voor dienstzaken, en hij zal nog minstens een week hier vertoeven. Hij schijnt de gast te zijn van monsieur Lejour, de hoofdcommissaris van de Sureté. En nu is het tijd om naar het circus te gaan.

— Moeten wij dat nu nog lang doen, Edward, terwijl Jacqueline toch niet meer optreedt, en Kyriapoulos dood is?

— Het is voor veel dingen beter, Charles. Ten eerste ontkomen wij zo op de gemakkelijkste wijze aan het scherpe oog van de politie, en vervolgens hebben wij iets omhanden, en kunnen het circus als het ware als ons hoofdkwartier beschouwen.

— Een zeer gevaarlijk hoofdkwartier Edward. Mag ik je even onder het oog brengen dat er nog altijd een zekere Joshy leeft, een clown, die, helaas, heeft kunnen afluisteren wat er met Jacqueline besproken werd, en die nu weet wie jij bent?

— Ik vergeet hem niet, amice, hernam Raffles glimlachend. Maar dat kleine gedrocht zal zich nog wel eens bedenken voor hij mij verraad. Hij is als de dood van 'bang voor Henderson, die hem bijna gesmoord heeft, en daarenboven kunnen wij hem elk ogenblik aanklagen van medeplichtigheid en poging tot moord.

— Intussen vertrouw ik die kerel niet. Hij is een wraakzuchtig monster en ik weet zeker dat hij slechts de eerste de beste gelegenheid afwacht, om ons een lelijke poets te bakken.

— Als die gelegenheid komt, Charles, hoop ik reeds ver te zijn, hernam Raffles kalm. Ik denk dat het slechts een kwestie van enkele dagen is.

Raffles had reeds zijn hoed gegrepen, maar Brand legde zijn hand op zijn arm en vroeg verwonderd:

— Wat is een kwestie van enkele dagen?

— Wel, het wegnemen van de Blauwe Emir, gaf Raffles rustig ten antwoord.

De jongeman liet verschrikt de arm los die hij had vastgegrepen, en fluisterde ontgaan:

— Dat kun je niet in ernst menen.

— Ik meen het integendeel zo ernstig mogelijk, amice. Het is een zeer fraai stuk, en ik heb mij in het hoofd gezet om het te bezitten.

— Maar je zult die diamant nooit van de hand kunnen doen, Edward, zei Brand vol. Natuurlijk zijn er reeds beschrijvingen van naar alle windstreken uitgezonden, en geen juwelier zal zich in zijn vingers durven snijden door de steen van je te kopen.

— Lieve, beste, goeie Charley, ik moet je er attent op maken, dat nog pas kort geleden de zogenaamde Rose Diamant nog groter dan deze Blauwe Emir, uit een vitrine in het Kasteel van Chantilly werd gestolen. En de daders deden dat voor de grap. Zij begrepen heel goed dat de diamant groot genoeg was, om de steen te kunnen kloven. Iets dergelijks neem ik mij ook voor. Maar ik behoef gelukkig niet mijn toevlucht te nemen tot helpers, en aldus hun geweten te bezwaren, want ik kan het best alléén af.

— Maar het zal volkomen onmogelijk zijn, die steen buit te maken, ging Brand koppig voort. De gehele dag is er een detective in de zaak aanwezig, bij sluiting van de zaak wordt de diamant overgebracht naar de safe, in een kluis, zo sterk als zelfs de Nationale Bank niet heeft, de achterzijde van de uitstalkast is van pantserplaten gemaakt, er zijn alarmsignalen, en ik houd vol dat je evengoed zoudt kunnen trachten, de diamant uit de krater van een werkende vulkaan te halen.

Raffles wierp Brand een eigenaardige blik toe, en zei, zijn overjas over zijn arm nemend.

— Beste Charles, ik zou kunnen zeggen dat bezwaren er zijn om te worden overwonnen, maar ik volsta met de ver-

klaring, dat die diamant gevat kon zijn in een holle kogel van staal, een voet dik, duizend meter begraven onder de grond, bewaakt door de gehele republikeinse garde, en dat ik hem dan toch binnen twee dagen in mijn bezit zou hebben. En als een bluffer heb je mij toch nooit leren kennen, geloof ik. Maar genoeg daarover. De tijd zal 't leren. Nu op weg naar het circus. Ik denk wel dat wij daar de langste tijd geweest zijn, maar het is werkelijk niet aan te raden, om zonder enige steekhoudende reden, steekhoudend althans in het oog van onze waarde directeur, ons contract te verbreken, juist nu wij zoveel succes hebben. Wat onze brave Henderson betreft, ik geloof dat Medrano met graagte driehonderd goudfrancs per avond zou betalen, als hij zich voor een jaar wilde verbinden. Zoals onze reus rotsblokken met de blote vuist stukslaat, en draadnagels doorbijt, zo heeft hij nog nooit iemand onder zijn artiesten gekend. En nu stel ik je voor om te voet naar het circus te wandelen, want het is verrukkelijk weer, en onderweg zou ik je reeds een en ander kunnen mededelen, van mijn plannetje met betrekking tot de Blauwe Emir. Want ik herhaal het nog eens, amice, ik heb nu eenmaal mijn zinnen gezet op dat schitterende steentje en ik zal het hebben.

HOOFDSTUK II

DE TOURNEE VAN HOOFDINSPECTEUR BAXTER

Te Parijs weet iedereen wat er bedoeld wordt, wanneer men spreekt van « La Tournée du Grand-Duc. » Het is iets gelijk aan de befaamde rondreis van die Russische Keizerin, die, geleid door haar minister Potemkin, overal bloeiende dorpen te zien kreeg, die gemaakt waren van karton, en waarlangs men op veilige afstand snel haar prachtige, zwaar vergulde statiekaros liet rijden.

Achter die schermen van bordpapier,

kunstig beschilderd, verscholen zich de werkelijke dorpen, armelijk, met vervallen krotten, uitgemergelde bewoners, armoede en ellende.

Met de tournée van de Russische Grootvorsten was het iets dergelijks.

Op hun nachtelijke tocht door Parijs kregen zij een geleide mee, en zochten dan, zich welbewaakt wetend, en toch met een zekere griezeling, sombere apachenkroegen, waar kanels met geme-

ne trones rondsluipen, de petten diep in de ogen, de handen in de zakken om de greep van hun messen geklemd, een eindje sigaret in de scheefgetrokken mondhoeken, die echter in het dagelijks leven heel rustige lieden zijn, timmermansknechts of iets van die aard, die er op deze onschuldige wijze 's nachts nog een stuivertje bij verdienen, door voor bloeddorstige apache te spelen in een kunstig opgezet decor.

En zo bracht men de grootvorst van dievenkelder naar moordhol, van moordhol naar clandestiene speelzalen, en de goede man geloofde werkelijk, dat hij eigenlijk maar op een haar na aan een messteek of een revolvershot was ontkomen, wanneer men hem enkele uren later weer veilig afleverde aan de gegalonneerde portier van zijn hotel.

De politie zal het heus wel laten, een schatrijke vreemdeling te voeren door de echte hollen van verderf en misdaad, door de ware onderwereld van Parijs, waar, bij haar komst, een wilde paniek zou ontstaan onder de kerels, die allen wat op hun kerfstok hebben, en vlug aan de haal zouden gaan, tenminste wanneer zij zich niet met de revolver in de vuist teweer zouden stellen.

Welnu, iets dergelijks scheen men ook voor te hebben met heer Baxter. Maar het moet tot diens eer gezegd worden, dat hij er niet inliep, waarschijnlijk gewaarschuwd door zijn secretaris, die de kneep kende, en hem gezegd had dat hij zijn tijd verknoeide. Maar men moest de gast toch de nodige afleiding bieden, en zo bezocht hij dan de eerste avond de grote opera, de tweede avond een revue in de Folies Bergères, en de derde avond, dat was juist de avond van de dag, waarop Raffles zijn oude tegenstander op de Boulevard was tegengekomen, liet men hem het Circus Medrano bewonderen.

Wat de heer Baxter eigenlijk uit dit bezoek moest leren was niet recht duidelijk, of het moest zijn, hoe men voor het grote gebouw het verkeer regelde, wanneer bij het begin of de afloop van de voorstelling vele honderden taxi's en auto's af en aan reden.

Maar of hij er van leerde of niet,

hoofdinspecteur Baxter amuseerde zich kostelijk met de troep, die biezonder in zijn smaak scheen te vallen. Inplaats van de arme Jacqueline Duparc, die op zo'n noodlottige wijze van haar paard was gevallen, had directeur Medrano een klein balletnummer ingevoegd, bestaande uit acht Spaanse danseressen, en zo kon het dan gebeuren, dat men de rijzige Brit met zijn blonde baard, tijdens de pauze achter de schermen zag verschijnen, bezielde door het verlangen zijn compliment te maken aan die lichtvoetige, bevallige dochters van het warme zuiden.

Aldus geschiedde dan het wonderlijke dat Raffles, reeds gekleed in zijn blauwzijden tricot, te Parijs plotseling van aangezicht tot aangezicht kwam te staan met de stadgenoot, die hem sedert een paar jaren achtervolgde, en met wie hij vroeger, in de overmoed van zijn jeugd, menige dwaze grap had uitgehaald.

Het noodlottige echter was dat Raffles Baxter zeer goed herkende, maar dat Baxter eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou hebben getwijfeld, dan in die acrobaat de man te ontdekken, die hem zo menig bitter uurtje had bezorgd, die hij twee of driemaal in handen had gehad, maar nooit langer dan enkele uren, en die tot dusverre elke worsteling, iedere strijd gewonnen had.

Toen Baxter in de stal verscheen was hij slechts vergezeld door één enkele hoge politiebeambte, evenals hij in rok gekleed.

En al bevond Raffles zich ook nog nauwelijks een paar maanden te Parijs, zo wist hij toch reeds alles af van het hoger geplaatste personeel der politie en wist dus onmiddellijk dat die heer met zijn zwarte knevel en zijn olijkleurig gelaat Léon Grandbois was, commissaris van politie van de wijk, waarin het Circus Medrano gelegen is, dat wil zeggen Montmartre.

Die twee schenen reeds dikke vrienden te zijn, en porden elkaar voortdurend in de ribben bij het zien van een of ander aardig artiestje, dat bij het zien van die vreemde indringers haastig wegvluchtte.

Maar al die meisjes keerden toch vroeg of laat terug, nieuwsgierig als konijn-

tjes, die eerst in hun hol zijn verdwenen, om dan voorzichtig weer te voorschijn te komen, vooral omdat de commissares hen geruststelde, en lachend verklaarde, dat de grote Engelsman hen niet zou opeten.

Baxter liet zijn zwaar rommelend lachje horen, en bevestigde aanstonds deze goede mening, in een Frans, dat maar juist even begrijpelijk was.

Mijnheer Baxter bezocht aldus de stallen, klopte voorzichtig nu en dan een paard op het glanzende kruis, liep in een grote boog om de zebra's heen, en bereikte ook de gang waaraan de kleedkamers gelegen waren.

De heer Baxter, overtuigd van zijn onweerstaanbaarheid, schreed steeds verder, totdat hij aan het einde van de gang een kamer bereikte.

Hier verdween hij voor een ogenblik uit het gezicht, daar de deur zich achter hem en de Parijse Commissaris sloot en men hoorde slechts nu en dan een daverende lach.

Raffles en Brand waren hem in de verte gevolgd met nog enige andere artiesten en onder hen bevond zich ook Joshy, de August de Domme, met zijn stekende, zwarte oogjes in zijn witgeschminkt gezicht onder de enorme, vuurrode pruik.

Brand vond de toestand eigenlijk verre van aangenaam.

Die kleine schelm behoefde slechts één woord te spreken tot de commissaris, door het toeval hierheen gevoerd, en Raffles aan te wijzen als de man, naar wie zijn metgezel reeds zolang zocht, en enkele minuten later zou Raffles gearresteerd zijn, wanneer hij niet haastig vluchtte.

Raffles voelde zich echter voorlopig veilig.

Joshy kon er vooralsnog geen belang bij hebben, hem te verraden, zolang hij moest vrezen, dat dan aanstonds zijn eigen relaties met wijlen de misdadige Griek aan het licht zouden komen. Weliswaar was Kyriapoulos dood, maar er waren nog bewijzen te over, die hem moesten aanklagen. Misschien, als zijn contract was afgelopen, en hij zich op een veilige afstand van Parijs bevond,

zou hij zijn wraaklust botvieren en de gewaande rekwerkers aanwijzen als Raffles en diens helper. Voor het ogenblik scheen hij er zich toe te bepalen, Raffles scherp in het oog te houden.

— Onze vriend Baxter schijnt ondeugende plannen te koesteren, zei Raffles op zachte toon, toen hij een ogenblik later weer met Brand in de kleedkamer stond, die hun was toegewezen.

— Ik wou dat hij maar weer in Londen zat, bromde Brand voor zich heen. Ik weet niet wat mij zegt dat het niet goed zal aflopen dit keer.

— Wat bedoel je, voor hem?

— Van hem is geen sprake. Voor ons natuurlijk. Ik geloof dat het noodlot hem op onze weg heeft gevoerd, juist hier in Parijs, waar het mij langzamerhand benauwd om het hart wordt, vooral nu jij je waanzinnige plannen met betrekking tot die diamant niet uit het hoofd wil zetten.

— Daar denk ik niet aan, Charles, hernam Raffles kortaf. En je moet nu wel begrepen hebben, dat juist de aanwezigheid van Baxter die onderneming ten zeerste vergemakkelijkt.

— Daar wordt gebeld, Edward. De pauze is afgelopen.

Raffles opende de deur, luisterde even, trok glimlachend zijn hoofd weer terug, en zei, nadenkend, met een schittering in zijn grijze ogen:

— Mijnheer Baxter schijnt bevrediging van zijn nieuwsgierigheid te stellen boven de aanschouwing van wat er thans op het programma staat. Ik hoor hem tenminste nog steeds lachen. Men ziet hem misschien voor een schatrijke Yankee aan. Nu, laat hij zijn gang maar gaan. Ik ken Baxter als een man die op zijn dienstreisjes het nuttige met het aangename weet te verenigen en ditmaal zal hij het bezuren, dat verzeker ik je. Hij mag niet meer uit het oog worden verloren, amice, van nu af aan, en als hij naar Londen terugkeert, moet hij er geweldig spijt van hebben, dat hij ooit zo dwaas is geweest het Kanaal over te steken.

Op dat ogenblik ging de deur van de kamer aan het einde van de gang open,

en de beide heren kwamen weer te voorschijn.

Raffles hoorde Baxter heel duidelijk zeggen:

— Tot half twaalf dan. Ik reken stellig op uw aangenaam gezelschap.

De deur ging dicht, de beide politie-mannen kwamen aanlopen door de gang, en daalden de trap weer af naar de stallen, door Brand voor alle veiligheid op de voet gevolgd, die er zich van wilde overtuigen, dat Joshy niet met Grandbois zou spreken.

Pas toen de beide heren hun plaatsen in de loge weer hadden ingenomen, voelde hij zich betrekkelijk gerust.

Toen de jongeman, reeds geheel voor zijn nummer gekleed, naar de gemeenschappelijke kleedkamer terugkeerde, nadat hij, in zijn kamerjas gewikkeld bij de ingang van de stallen staande, de verrichtingen van Henderson had gevolgd, die, slechts gekleed in een panterhuid, met het grootste gemak van de wereld de zwaarste toeren verrichtte, vond hij Raffles verdiept in de lezing van een avondblad. Ook hij had over zijn dun tricot van blauwe zijde een warme mantel geworpen, in afwachting van het sein, dat hem naar de piste zou roepen.

— Iets belangrijks? vroeg Brand, toen Raffles zelfs niet opkeek.

— Och neen, ik geloof niet dat het veel te beduiden heeft, antwoordde Raffles levendig, de krant dichtvouwend en in de binnenzak van zijn kamerjas stekend. Onze vriend Baxter gaat morgenochtend de Blauwe Emir eens bezichtigen. En hij wil zich dan tevens doen inlichten aangaande de beveiligingsmiddelen. Drie dagen daarna gaat hij weer naar Londen terug, verzadigd van kennis, en volkomen op de hoogte van de toestanden hier. Een grappenmaker, die Baxter. Hoe laat was ook weer de afspraak?

— Half twaalf, als ik het goed verstaan heb, antwoordde Brand. Heb je zin om van de partij te zijn?

— Misschien, antwoordde Raffles langzaam, een paar malen armen en benen krachtig uitstrekkend, na zijn kamerjas te hebben afgeworpen. Laten wij

maar naar beneden gaan, Charles, over vijf minuten zal het onze beurt wel zijn. Dan laten wij het veld aan onze brave Henderson, die daar juist terugkeert, met de deuken van de auto zeker nog in zijn rug.

— Ze hebben het ding vanavond wel wat zwaar gemaakt, bromde de reus misnoegd; er zaten twee heel dikke dames in, en nog drie mannen. Het grapje zal bij elkaar wel een vijfduizend kilo hebben gewogen.

— Nog maar een paar dagen, James, en je hoeft geen auto's meer over je heen te laten rijden, zei Brand, hem glimlachend op de brede schouder kloppend, terwijl de reus naar de ruwe handdoek greep om zijn bezweet bovenlichaam af te drogen.

Toen zij de trap afdaalden naar de stallen, passeerden Raffles en Brand Joshy, die, met het ene been over het andere geslagen, een sigaret rookte en hen met zijn zwarte oogjes volgde.

— Ik weet niet wat het is, maar het gezicht van die vent bevalt me nog steeds niet, zei Brand hoofdschuddend. Hij voert iets tegen ons in het schild, daar verwed ik mijn hoofd onder. Hij kan het blijkbaar Henderson nog niet vergeven, dat die hem zo lelijk bij de strot heeft gehad op die avond, toen hij het kleine gedrocht dwong, te bekennen waar Kyriapoulos was; en ons neemt hij het kwalijk, dat wij, zo niet rechtstreeks, dan toch langs een omweg, bewerkt hebben, dat de Griek hem niet langer geld kon geven voor zijn diensten.

— Wij zullen voor hem oppassen, antwoordde Raffles eenvoudig. Wist je dat hij in het politieblad gesignaleerd is geweest?

— Neen, daar weet ik niets van, maar het verwondert me volstrekt niet. Maar hoe kan jij dat weten?

— Ik was gisteren op het hoofdbureau van politie, terwijl jij en Henderson oefenden, antwoordde Raffles langs zijn neus. Ik had daar iets te doen, wat ik je binnen een uur waarschijnlijk wel nader zal kunnen verklaren. Ik behoef je niet te zeggen dat ik me vermomd heb. Om kort te gaan, ik wilde inzage hebben van de misdadigersalbums van

de laatste jaren, en in de jaargang van 1943 vond ik ook het portret, de vingerafdruk en het zondenregister van onze vriend Joshy. Hij heeft al vijf jaar gevangenisstraf achter de rug, wegens medeplichtigheid aan inbraak en beroving op de openbare weg. Nu begrijp ik ook pas de betekenis van de blik, die de Franse commissaris zoëven op hem wierp bij het langs gaan, die moest zeker betekenen: « Pas op dat je niet opnieuw begint, vriend, want we houden je in het oog ».

— Nogmaals, het verwondert mij volstrekt niet, hernam Brand schouderophalend. Ik heb nog zelden zulk een gemene tronie gezien, en zulke verraderlijke oogjes. Maar daar wordt gebeld, Edward, en daar zijn onze voorgangers al. Laten wij ons haasten.

Twee minuten later, alsof zij het hun gehele leven hadden gedaan, zwaaiden en wentelden de twee vrienden aan het drievoudige rek, en zoals elke avond barstten telkens de toejuichingen los van het talrijke publiek, dat het circus bijna tot de laatste plaats vulde.

Telkens als Raffles even kon stilstaan om zijn handen droog te wrijven aan de met hars bestreken doek, wierp hij een vluchtige blik naar de loge waar Baxter gezeten was en dan verscheen er telkens een zonderling glimlachje om zijn lippen, als van iemand, die zich in het ge-

heim ergens over verkneukelt.

De tijd verstreek, het nummer eindigde in een orkaan van applaus, en de beide mannen sprongen luchtig weg, wierpen in de brede gang aanstonds hun warme mantels om, begaven zich snel naar de kleedkamer, en verkleedden zich daar.

Het was kwart over elf, toen zij hun daagse kleren weer hadden aangetrokken, en gereed waren om het circus te verlaten.

Toen zei Raffles tot Brand:

— Wacht hier een ogenblikje, Charles, ik ben in enkele minuten terug.

En voor de verwonderde Brand iets had kunnen vragen, had Raffles het vertrek verlaten, was inderdaad binnen enkele minuten weer teruggekeerd en zei opgewekt:

— Baxter soupeert in het restaurant « De Dode Rat ».

— Waarom wilde je dat weten?

— Omdat het mij interesseert. En kom nu vlug mee.

— Waarheen?

— Naar « De Dode Rat ».

Brand wilde iets zeggen, maar Raffles keek hem op zulk een eigenaardige wijze aan, dat hij zijn mond weer dichtklapte, zwiingend zijn overjas greep en zijn hoed, en Raffles volgde, die veel haast scheen te hebben.

HOOFDSTUK III

DE RAMP VAN DE BLAUWE EMIR

De Franse bladen zijn er altijd als de kippen bij, om zelfs het geringste te vermelden, wanneer het slechts gasten van de hoofdstad betreft.

En zo kon het dan niet anders, al was ook zoveel mogelijk geheimhouding betracht door de betrokken persoon zelf, of de Parijzenaars namen er bij hun ontbijt meesmuilend kennis van, dat mijnheer Phileas Baxter, Hoofdinspecteur van Scotland-Yard, een vrij aan-

zienlijk deel van de nacht had besteed aan een grondig onderzoek van de Place Pigalle en omstreken, dat wil dus zeggen van Pretmakend Parijs, de streek die gelegen is ook alweer op de grens van de stad zelf en het befaamde Montmartre.

Hij bleek verscheidene etablissementen te hebben bezocht, in gezelschap van een paar politieautoriteiten, maar die schenen hem, naarmate de nacht vor-

derde, langzamerhand verlaten te hebben.

Sommige bladen wisten mede te delen, dat mijnheer Baxter zich omtrent die tijd niet erg lekker had gevoeld, en haastig een taxi had laten voorkomen, die hem gelukkig veilig en wel afzette in zijn hotel.

De volgende dag echter was hij althans volkomen hersteld, want juist op het afgesproken uur, om elf uur in de ochtend, hield de fraaie limousine van de Parijse hoofdcommissaris stil voor de juwelierswinkel van Monsieur Delarue, dadelijk daarna gevolgd door een tweede auto, waaruit met nog andere heren van de politie, stapten Baxter, Marholm, een paar inspecteurs en hoofd-beambten, ten getale van omstreeks acht personen, die de winkel binnentraden.

Zij werden met veel strijkages ontvangen door de heer Delarue in eigen persoon, die aanstonds begon met een kleine toespraak, waarin hij de beveiligingsmiddelen beschreef, welke men had genomen, om er volkomen zeker van te zijn, dat de Blauwe Emir niet gestolen kon worden.

Inderdaad, de acht heren konden er zich persoonlijk van overtuigen, dat zij de straatdeur niet meer konden openen, nadat zij waren binnengetreden, want een der winkelbedienden, daar geposteerd, moest eerst een goed verstopt hefboompje overhalen onder het bereik van zijn hand, alvorens men de zware straatdeur, versterkt met dikke koperen roeden, die het uitsnijden van een ruit nutteloos maakten, aan de binnenzijde weer kon openen.

Monsieur Delarue wees er voorts op, dat alleen hij in staat was, de smalle, stalen deur in de achterwand van de etalagekast te openen, met een speciale sleutel, die hem nooit verliet, zolang de kostbare diamant zich daar bevond.

Hij deed voorts uitkomen, dat een inbreker, die zich de moeite zou geven vanuit een naburig huis een tunnel te graven tot onder de kast, al zijn moeite tevergeefs zou hebben gedaan, want de onderkant van de etalageruimte bestond uit een plaat van gewapend beton, niet minder dan drie decimeter dik, zodat

het volkomen onmogelijk was, hier doorheen te breken, tenzij men weken lang voor zich had. Bovendien was over deze betonlaag nog een dikke pantserplaat heengelegd, zoals ze gebruikt worden ter bekleding van oorlogsschepen, die op zichzelf ongeveer vijf centimeters dikte had.

Voor de zijwand, grenzend aan het naburige huis, golden precies dezelfde voorzorgsmaatregelen.

Het bolronde gelaat van de juwelier glansde van voldoening, toen hij vervolgde:

— Pas na het sluiten van de zaak open ik zelf de deur in de achterwand van de etalagekast, neem zelf de diamant met het schaalpje uit de kast, nadat het rolluik voor het met ijzerdraad versterkte raam is neergelaten, en breng de steen zelf, vergezeld van mijn compagnon, naar de safe, en ik zou de inbreker willen zien, die erin slaagde, de diamant daar weg te halen. Hij zou over bovennatuurlijke gaven moeten beschikken.

De heer Delarue wiste zich even het voorhoofd, verzocht wat ruimte, draaide de deur open met zijn sleutel, toonde de dikte van de pantserplaat, die de achterwand vormde, en vervolgde toen, als een uitlegger bij een kermistentje:

— Nemen wij nu voor een ogenblik aan, dat handieten, die snel komen aanstormen in een auto, allen tegelijk met bijlen en koevoeten een stormloop ondernemen op de voorruit. Wat gebeurt er dan?

— De ruit breekt, antwoordde Baxter, met zijn gorgelend, vet lachje.

— Ongetwijfeld, mister Baxter, gaf de juwelier toe. De ruit zal breken, maar bij de eerste aanraking van het ijzeren vlechtwerk wordt er een electrisch contact tot stand gebracht, het middenstuk van de etalage klapt bliksemsnel omhoog en de schaal met de diamant verdwijnt in een betonnen kistje, terwijl wij al de tijd hebben om de politie op te bellen, tenminste wanneer de handieten dan al niet op de loop zijn gegaan. Gelieve u zelf te overtuigen, mijnheer Baxter en raak van binnen uit het vlecht-

werk slechts even met uw wandelstok aan.

Een beetje onhandig hief Baxter de wandelstok op die hem nooit verliet, stak die door het deurtje, en raakte het dikke ijzeren vlechtwerk aan, hetwelk de vingerdikke spiegelruit beschermde.

Op hetzelfde ogenblik verdween de diamant als bij toverslag uit het gezicht met schaal en al als door een valluik.

— Dat is knap, dat is heel knap, zei Baxter verbluft. Daarover zal ik spreken met de voorzitter van onze eigen juweliersvereniging. Hoe komt het zaakje weer te voorschijn?

— Eenvoudig door op deze knop hier te drukken, mijnheer Baxter, antwoordde Delarue trots, zijn witte, dikke wijsvinger raakte een benen knopje aan, terzijde van de uitstalkast, onmiddellijk rees de schaal weer omhoog en op het zwarte lapje fluweel flonkerde opnieuw de kolossale diamant in zijn overheerlijke kleurenpracht.

— Kolossaal, gromde Baxter bewonderend. Het is werkelijk buitengewoon. Maar neem nu eens aan, ik veronderstel maar, dat hier als heren geklede dieven binnentreden, zoals dat tegenwoordig meer gebeurt, die eensklaps hun revolvers trekken en uw personeel daarmee in bedwang houden?

— Wel, zij zouden het hele personeel kunnen neerleggen zonder dat het mij iets zou deren, antwoordde Delarue koeltjes. Ik bedoel natuurlijk, het zou verschrikkelijk zijn, maar daardoor zouden zij de diamant nog niet kunnen benaderen. Want ik zei u reeds, dat de deur hermetisch gesloten zou zijn, en de tweede deur, die naar mijn privékantoor voert, kan ik van mijn kantoorstoel af sluiten. Wend uw blik slechts even naar boven. U ziet daar een kleine, ronde opening, met glas afgesloten. Welnu, die bevindt zich juist ter hoogte van de plaats waar ik voor mijn bureau zit, en ik kan de gehele winkel overzien. Zodra zich dus het minste voordoet, druk ik een hefboom neer, ook de kantoordeur sluit zich, waarbij ik er u op wijs dat deze van staal is, en de misdadigers zijn gevangen als ratten in de val.

— Maar uw bedienden zijn dood, zei

Baxter langs zijn neus weg.

— Niet noodzakelijk, zij kunnen zich verdedigen, merkte Delarue op. Allen zijn van revolvers voorzien. Bovendien liggen er nog twee van die wapens onmiddellijk voor de hand op een plankje achter de toonbank die gij daar ziet.

— Mijnheer Delarue, ik kan niet anders zeggen of gij hebt gedaan wat er mogelijk was, zei Baxter na enige tijd. En het moet voor mijn collega, mijnheer Grandbois een grote geruststelling zijn, dat gij dat prachtige steentje zo goed laat bewaken. Ik taxeer het wel op 60 karaat.

Delarue werd bleek van verontwaardiging, toen hij herhaalde:

— Zestig karaat, mister Baxter? Wel, geslepen als de diamant is, weegt deze steen nog altijd honderd tien. Hier, overtuig u zelf, en zeg mij of gij ooit zo iets schoons gezien hebt.

Nog bevend van opwindning stak hij zijn beide korte armen door het smalle deurtje, reikte voorover, en nam niet zonder moeite de diamant met de schaal, die hij Baxter onder de neus hield met de woorden:

— Zoudt gij nu nog denken, mijnheer, dat die diamant slechts zestig karaat weegt?

Baxter had de schaal heel voorzichtig aangepakt, nam de diamant in zijn dikke vingers, bekeek de kostbare steen van alle kanten, woog hem op zijn handpalm, liet zijn bliken over de aanwezigheid gaan, en liet een sissend geluid horen, dat zeker zijn bewondering te kennen moest geven.

Maar toen viel zijn oog op een ander juweel in de uitstalkast en hij zei, met het hoofd in die richting knikkend:

— Maar daar ligt iets, dat bijna net zo groot is, misschien nog wel groter.

— Vals, mijnheer Baxter, zei Delarue met een glimlachje, terwijl hij even keek naar een grote, schijnbaar volmaakt zuivere, witte diamant, die pendant maakte met een robijn van dezelfde grootte in een andere hoek. Gij moet wel begrijpen dat wij het niet gaarne zouden wagen, in de tegenwoordige tijd, onze echte diamanten op die wijze tentoon te stellen, hoe goed zij dan ook ver-

zekerd mogen zijn. Maar de Blauwe Emir, ik verzeker u dat die echt is.

— Ontlast mij er dan maar gauw weer van; ik heb niet graag zulke dure dingen in de handen, zei Baxter, met zijn vet lachje, terwijl hij de juwelier de schaal ter hand stelde.

Deze plaatste schaal met diamant weer met grote zorg op de kleine, ronde verhoging in het midden van de etalagekast, sloot toen de stalen deur, liet de zonderling gevormde sleutel zien, die met een stevige stalen ketting aan een sterke riem om zijn middel was bevestigd, en zei vol trots:

— Gij die Londen kent, mister Baxter, gelooft gij dat mijn collega's daar hun juwelen zo goed bewaken?

— Ik betwijfel het, mijnheer, antwoordde Baxter volmondig. En ik maak u mijn compliment. Zoudt gij mij nog iets meer van uw inrichting kunnen laten zien?

De juwelier wilde reeds hoffelijk bevestigend antwoorden, toen Grandbois, die zijn horloge geraadpleegd had, met zijn beminnelijk lachje van gastheer zei:

— Het spijt mij, waarde collega, maar dit genoeg zult gij dan tot later moeten uitstellen, onze tijd is beperkt en ik herinner u er aan, dat gij om half twaalf een onderhoud zoudt hebben met de prefect.

— Dat is waar, riep Baxter verschrikt uit. Voor geen goud zou ik dat onderhoud willen missen. En een prefect laat men natuurlijk niet wachten.

Het gezelschap trad op straat en nam in de auto's plaats, die een ogenblik daarna wegreden.

* * *

Er kon, sedert het illustre gezelschap vertrokken was, omstreeks een uur verlopen zijn, toen een van de bedienden opmerkzaam werd door het zien van zijn patroon, die midden in de winkel stond, en als verwaasd naar iets scheen te kijken, dat hij in zijn hand hield.

Het zag er uit als een visitekaartje van groot formaat.

De bediende kwam nieuwsgierig een beetje dichterbij, hoorde zijn patroon

iets mompelen, en zag nu pas, dat zijn rood gezicht groenbleek was geworden.

Zonder iets te zeggen stak Delarue zijn eerste bediende het witte stukje papier toe.

De jongeman slaakte een kreet van verwondering en schrik.

Hij hield een stukje carton in de hand, fijn geglaceerd, met ronde hoeken en daarop stond geschreven, met een krachtige hand, het enkele woord:

« Raffles ».

De bediende stond wel een halve minuut als een standbeeld met het kaartje in de hand, voor hij stotterend kon uitbrengen:

— Wat heeft dat te betekenen? Dat is immers die gevreesde Engelse diamantendief, voor wie niets veilig is?

Deze woorden schenen de juwelier tot bezinning te brengen.

Hij liet een soort gebrul horen, tastte naar zijn hoofd en schreeuwde:

— Dat ding haalde ik daarnet uit mijn zak, tegelijk met wat klein geld. De sleutel. De sleutel!

Hij stak zijn hand in zijn zak, haalde de eigenaardig gevormde sleutel te voorschijn, maar zijn hand beefde zo, dat zijn bediende hem moest helpen om de sleutel in het slot van het stalen etalage-deurtje te steken.

Met verwilderde ogen trok Delarue het deurtje naar zich toe, en slaakte een kermende zucht van opluchting, toen hij daar nog altijd de reusachtige diamant zag schitteren op het zwarte fluweel.

Hij scheen zich echter door betasting, door het van nabij zien van het kostelijk kleinood te willen overtuigen, dat het er nog inderdaad was. Hij nam de schaal uit de etalage, nam de diamant van het fluweel af, draaide de steen om en om...

Eensklaps viel de zilveren schaal met een kletterend geluid op de glanzend gewreven parketvloer.

De juwelier werd zo mogelijk nog bleker, diepte met trillende vingers een fijn toetsdiamantje uit zijn vestzakje, dat was vastgemaakt aan een steeltje van hard hout, kraste heel voorzichtig over de steen, de kostbare Blauwe Emir,

en steunde:

— Vals. Een waardeloos vod. Ik ben bestolen. De blauwe Emir is weg.

Het woord had dezelfde uitwerking als de roep van brand in een overvol hotel, midden in de nacht.

De verkoopsters slaakten kermende kreten, of gilden als bezetenen, terwijl zij radeloos heen en weer liepen, en de bedienden, al schreeuwden zij er dan niet bij, liepen even hard heen en weer en elkaar in de weg, wilden allen tegelijk telefoneren, gaven raadgevingen, en een hunner wilde zelfs de deur uitsnellen, toen de eerste bediende brulde:

— Niemand verlaat de winkel. Ik zal zelf de politie opbellen.

Reeds rinkelde de telefoon, en men bracht water aan de rampzalige Delarue, die bijna van zijn stokje dreigde te vallen, en die men snel een leunstoel onder de trillende benen had geschoven, waarin hij steunend neerviel.

— Om half elf was de steen nog echt, kermde hij. Ik durf er op zweren. Nu zie ik ook pas dat de vorm niet volkomen dezelfde is. Ik weet ook zeker dat er minder facetten aan geslepen zijn. Grote hemel, wat moet ik aanvangen? Ik durf de Sultan niet onder de ogen te komen. Morgen zou hij hier zijn om persoonlijk de steen in ontvangst te nemen. Ik ben geblameerd, ik ben mijn goede naam kwijt.

— De Sultan heeft de steen toch nog niet betaald, zo trachtte een der bedienden hem onhandig te troosten.

— Dat helpt mij nogal veel, riep de juwelier op woeste toon. Wil je mij dol maken. Ik moet zorgen dat het ding weer terecht komt. Ik heb het toch zelf met goed geld betaald. En ik verlies vijftig procent winst, hoor je dat? Vijftig procent, verwenste ezel. Waar blijft de politie nu? Wat zei ik ook weer? Om half elf was de steen echt, ik heb hem toen in mijn handen gehad, zelf op de schaal gelegd, dus in dat halve uur... Maar dat kan immers onmogelijk. Dan zou ik mij in een gekkenhuis moeten laten opsluiten, dan zou ik zelf niet meer weten wat ik deed.

Delarue had er dit alles hortend en statend uitgebracht met zijn dikke, wit-

te vingers woelend in zijn grijzend haar, dat anders in een keurige scheiding om zijn ronde schedel lag, en hij vervolgde:

— De deur is onafgebroken dicht geweest, dat hele halve uur. Kan iemand het tegenspreken?

Neen, dat kon niemand.

Alle bedienden, zeven in getal, waren van 's morgens tien uur aanwezig geweest en allen hadden zij gezien hoe omstreeks een half uur later de patroon kwam aandragen met de kostelijke steen die hij zoëven uit de safe had genomen.

Allen hadden zij gezien hoe hij het juweel wel vijf minuten in de handen had rondgedraaid, alsof hij het liefkoosde en het zeer nauwkeurig had onderzocht met zijn loupe.

Dat de Blauwe Emir toen reeds vals zou zijn geweest, was volkomen ondenkbaar; het was eenvoudig onmogelijk. Een man als Delarue vergiste zich in dergelijke dingen niet.

En ofschoon niemand nog iets waagde te zeggen, dachten zij toch allen hetzelfde: indien de steen echt was, toen Delarue het deurtje opende om hem in tegenwoordigheid van de politiemannen uit de etalage te nemen, dan moest de diamant tijdens dat bezoek verruild zijn.

Dat kon natuurlijk door niemand anders gedaan zijn dan door de enige, die de steen in zijn handen had gehouden.

En dat was de Londense hoofdinspecteur van politie geweest. Het viel hun nu in, hoe Baxter een kort ogenblik de aandacht had afgeleid door te spreken over een andere diamant in de etalage, waarnaar allen toen gekeken hadden.

Maar was zo iets wel mogelijk?

Kon het zijn, dat zulk een hoogstaand man zich een zeer ongepaste en gevaarlijke grap had veroorloofd?

Een hunner waagde een opmerking in die geest tot de half versufte Delarue, die eensklaps op zijn benen stond, naar de telefoon waggelde, met sidderende vingers in de telefoongids bladerde en toen de prefect van de Sureté opbelde.

De bedienden, die op een hoopje bijeenstonden, als een kudde schapen, die gezamenlijk de rug wonden naar de storm, hoorden hem met afgebeten woer-

den enige zinnen uitstoten, en toen ontviel de hoorn aan zijn hand, hij draaide zich om en stotterde met moeite:

— Baxter is niet bij de prefect geweest. Hij is wel het gebouw binnengegaan, zodra hij uit de auto stapte, maar hij moet het door een achterdeur aanstonds weer verlaten hebben, want niemand heeft hem bij de prefect aangediend. Hoofdcommissaris Grandbois kwam juist vijf minuten geleden om hem weer af te halen, en vernam toen zelf voor het eerst, dat Baxter er helemaal niet was geweest, waar hij zelf stom verbaasd over was, want hij had hem zelf de grote deur zien binnentreden.

— Dan is er ook niet meer aan te twifelen, mijnheer Delarue...

— Dan was het mijnheer Baxter... die de Blauwe Emir verruild heeft.

Deze zinnen werden door drie verschillende bedienden half uitgekreten, en allen voelden hun benen onder zich trillen.

De verschrikkelijke waarheid begon langzamerhand duidelijk te worden voor allen die daar als verpletterd neerzaten, of leunden tegen de toonbank, met strakke gezichten, wachtend op de politie.

Dat kaartje was natuurlijk niet per ongeluk in de zak van Delarue geraakt.

Ook dat moest er zijn ingestopt tijdens het bezoek van de politiemannen.

En dat kon niet anders gedaan zijn dan door dezelfde man, die de beide stenen op zulk een onnavolgbare, stoutmoedige en handige wijze had verruild.

Dat wilde dus zeggen: Phileas Baxter was John Raffles.

Toen dit goed doordrong tot mijnheer Delarue, deed hij wat hij reeds enige tijd tevoren had willen doen, hij viel met een kreunende zucht in zwijm.

* * *

Nog geen uur later werd het raadsel althans voor een deel opgelost.

Want voor het hoofdbureau van politie hield een taxi stil, een heer zonder baard stapte er uit met een verwilderd gelaat en uitpuilende ogen en zonder hoed, die naar binnen wankelde, op schorre toon naar mijnheer Grandbois vroeg, voor hem werd geleid, en nauwelijks verstaanbaar hijgde:

— Ik ben Phileas Baxter van Scotland Yard, betaal als 't u blijft even de taxi voor mij, want ik heb geen cent meer in mijn zak. En zorg dat ik een kaartje krijg voor de eerste de beste boot naar Londen.

HOOFDSTUK IV

PARIJS IN OPSCHUDDING

De Lichtstad had in de laatste tijd vrij wat opzienbarende zaken beleefd, een paar schandalen in de grote wereld, maar dit alles zonk volkomen in het niet naast de zeldzame diefstal van de Blauwe Emir.

Het engste was misschien wel, dat er maar heel weinigen waren, die de Sultan van Marokko, of zelfs Delarue beklagden.

Of, om nog juister te zijn, het beklag bestond misschien wel, maar het ging volkomen onder in de stroom van ver-

bazing over zoveel onbeschaamde stoutmoedigheid.

De plaats innemen van een buitenlandse hoofdinspecteur, hem eenvoudig oplichten en ontvoeren, hem zijn prachtige baard afscheren, en dan in zijn plaats, op hem gelijkend als een tweelingbroer, brutaalweg een juwelierszaak binnenstappen, zich daar een diamant laten tonen van honderdduizenden waarde, en de steen dan, hocus pocus bliksemsnel verruilen tegen een waardeloos waarschijnlijk in enkele dagen gefabri-

ceerd stuk glas, het was iets om er bijna respect voor te knijgen.

Want zo is nu eenmaal de menselijke natuur: zij bewondert liever, zelfs in het boze, dan dat zij de benadeelde beklagt.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de politie onmiddellijk een uitgebreid onderzoek instelde, ofschoon dat eigenlijk niet eens nodig was, want alles had zo knap en logisch in elkaar gezeten, dat er weinig te onderzoeken meer overbleef, terwijl bovendien de rampzalige Baxter zelf, ontdaan van het mannelijk sieraad waarop hij zo trots was, een verklaring aflegde, die voor onzekerheid geen ruimte meer overliet.

Hij had inderdaad de vorige avond enige plaatsen van vermaak bezocht, zoals hij zei om « een studie te maken van Parijs bij nacht », hij wist ook zeer goed, dat hij tenslotte in « De Dode Rat » terecht was gekomen, en daarboven, in het kleine, zwaar vergulde zaaltje, was hij eensklaps een weinig onwel geworden, hij had zich verontschuldigd, een behulpzaam kelner had hem de trap afgeholpen, en was zo vriendelijk geweest voor een taxi te zorgen.

Mijnheer Grandbois dacht van die vriendelijkheid van de kelner het zijne, maar hij liet Baxter kalm voortgaan, die verder nog verklaarde, dat hij reeds in de auto zo beroerd was geworden als aan boord van een schip, wanneer het stormt, schier zijn bewustzijn had verloren, en er nog maar een vaag besef van had, dat de auto ergens in een stille buitenwijk, die hij in het geheel niet kende, had gestopt, waarop de chauffeur en een andere man, die hij nog in het geheel niet gezien had, hem binnenshuis brachten.

Van dat tijdstip af herinnerde hij zich niets meer, totdat hij eensklaps, diezelfde ochtend, was wakker geworden in een hem totaal vreemd vertrek, op een matras in een kamer, waar zich voorts niet het minste meubelstuk bevond.

Hij was overeind gewaggeld, naar een deur gestrompeld, die hij geopend had en toen binnen vijf minuten tijds bevonden had, dat hij in een huis was, dat pas kort geleden was afgebouwd, maar

nog niet bewoond. De kalk was nog nat, en het was zelfs nog niet behangen.

Toen hij weer terugkeerde in het vertrek, waar hij op de matras had gelegen viel zijn oog pas op een groot stuk papier, dat met punaises tegen de wand was gestoken. Hij had het meegebracht en de commissaris las toen de volgende woorden:

« John Raffles excuseert zich bij u, dat hij uw amusement gister nacht zo ruw heeft onderbroken, maar het was onvermijdelijk voor het doel dat hij nastreefde. Wat uw baard betreft, die hij u afknippte, gij zult hem gauw genoeg weer terug hebben gekregen ».

Nu, dit liet aan duidelijkheid niets te wensen over, en nog altijd zag Baxter de toeleg niet. De naam van Raffles stond er hem borg voor, dat er iets ernstigs moest zijn voorgevallen.

Al zijn zakken waren totaal geleedigd, hij had alleen nog maar zijn legitimatiepapieren, en het kostte hem nog vrij wat moeite, een chauffeur te bewegen hem op crediet naar het hoofdbureau van politie te rijden.

Hij had zich onderweg langs de winkel van mijnheer Delarue laten rijden, daar had hij alles vernomen, en nu wensde hij niets liever, dan maar zo gauw mogelijk terug te keren naar zijn veilig Londen. Want, nu bleek, dat die drommelse Raffles, zijn eeuwige vijand, zich hier in de Lichtstad ophield, en hem zelfs hier diep ongelukkig maakte en de spot met hem dreef, nu had hij genoeg van Parijs en van zich zelf.

In een stad als Parijs kunnen soortgelijke dingen natuurlijk onmogelijk geheim worden gehouden, en de bladen vonden de zaak zo merkwaardig, dat zij er een hele extra editie aan wijdden.

Raffles bevond zich te Parijs.

En dat Raffles inderdaad de diamant in zijn bezit had, er was niemand die er ook maar een ogenblik langer aan kon twijfelen, na hetgeen Baxter zelf had medegedeeld, in de vruchteloze hoop dat zijn jammerlijk avontuur geheim zou worden gehouden door de politieautoriteiten.

Nu was het slechts de vraag, waar men die geheimzinnige Engelsman te zoe-

ken had, die de legendarische « Rode Pimpernel » naar de kroon stak, mischien zelfs overtrof.

Mijnheer Grandbois werd niet tot grote geestdrift geprikkeld door de opmerkingen van mijnheer Baxter, die maar telkens herhaalde, dat hij evengoed zou kunnen proberen, een naald in een hooiberg te zoeken, als Raffles in het reusachtige Parijs met zijn paar miljoen inwoners.

Maar Grandbois was niet de eerste de beste, en hij overwoog, maar dit kwam niet in de bladen te staan, daarvoor paste hij wel op, dat er in elk geval nog andere personen in aanraking waren gekomen, die wellicht wisten wie hij was, wat hij deed, en waar hij zich ophield.

Hij begon natuurlijk, zoals zijn plicht was, een nauwkeurig onderzoek te laten instellen bij alle diamanthandelaren, niet alleen te Parijs, maar ook in steden als Antwerpen en Amsterdam, zelfs te Londen, juist zoals dat indertijd geschied is in verband met de Rose Diamant. Het resultaat was negatief, zoals hij overigens wel verwachtte.

Maar het moest nu eenmaal gedaan worden, al was het slechts, om de openbare mening gerust te stellen.

Tezelfder tijd werd een heel legertje rechercheurs gemobiliseerd, die niets anders te doen hadden dan geheel Parijs af te zoeken, wat de hotels en de logementen, zelfs de kleinste pensions betreft.

Mijnheer Grandbois begon eraan te twifelen, of hij op die wijze wel ooit de langgezochte, gevaarlijke Engelsman in handen zou krijgen, toen er zich plotseling iets voordeed, twee dagen na de onbeschaamde diefstal, die zo handig was voorbereid, hetwelk de zaken eensklaps een geheel ander aanzien gaf.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen zich een kleine man met zwarte muizenogjes op het hoofdbureau van politie vervoegde, die er krachtig op aandrong onmiddellijk bij mijnheer Grandbois te worden toegelaten, daar hij hem iets van het grootste belang in verband met de roof van de Blauwe Emir had mede te delen.

Die man was Bernard Joshy, de

August de Domme van het circus Merano.

Hij drong zolang aan, tot de dienstdoende brigadier eindelijk mijnheer Grandbois ging inlichten, die ongeduldig beval die man onmiddellijk bij hem toe te laten.

Wat drommel, het onderzoek liep toch zeker niet zo vlot, dat men het recht had, al was het maar de geringste mogelijkheid ener belangrijke ontdekking, te verwaarlozen.

En zo stond Joshy, met zijn hoed in zijn handen voor de hoofdcommissaris, aanvankelijk weinig op zijn gemak en Grandbois moest hem tweemaal verzoecken te gaan zitten, voor hij het waagde op de punt van een stoel plaats te nemen.

Hij had zich, waarschijnlijk om een goede indruk te maken, keurig aangekleed.

Grandbois nam hem een ogenblik scherp op, en begon toen vriendelijk:

— Mijn brigadier zegt mij, dat gij mededelingen te doen hebt inzake de roof van de blauwe Emir. Is dat zo?

— Dat is zo, mijnheer, luidde het antwoord. En mijn mededelingen zijn van het grootste gewicht, dat verzeker ik u. Ik heb in de bladen gelezen dat men Raffles verdenkt van de roof.

— Men verdenkt hem niet alleen, mijnheer, maar het is zeker dat hij het gedaan heeft, hetgeen immers duidelijk blijkt uit het briefje, hetwelk hij in het onbewoonde huis heeft achtergelaten, waarheen hij die ongelukkige mijnheer Baxter had gebracht.

De ogen van Joshy begonnen fel te schitteren, terwijl zijn ruige wenkbrauwen ver de hoogte ingingen, toen hij opmerkte:

— Daar wist ik niet eens iets van. Dat heb ik dan zeker niet gelezen. Nu, des te beter. Want ik kan u zeggen, mijnheer, waar Raffles zich ophoudt.

Grandbois kwam half uit zijn bureaustoel overeind, en even trilde zijn hand, waarin hij een groot potlood vasthield, toen hij opgewonden uitriep:

— Zeg mij dat dan onmiddellijk, mijnheer, en ik kan u zeggen dat wij u zeer verplicht zullen zijn.

Joshy kneep zijn ogen bijna helemaal

dicht, deed een kort lachje horen en her-
nam:

— Dankbaarheid is zeker een mooi ding, mijnheer, en ik zou ze weten te waarderen. Maar ik wil u de waarheid wel zeggen: aan die dankbaarheid alleen heb ik weinig. Is het waar, dat er een beloning van vijftienduizend goudfrancs is uitgelooft voor de aanwijzing van de dader?

— Dat is zo, mijnheer, dat heeft de politie gedaan. Maar mijnheer Delarue heeft er nog eens persoonlijk tienduizend goudfrancs bijgedaan, en dit bedrag vermeerderd hij met eenzelfde som, wanneer de aanhouding van de dader leidt tot het terugvinden van de ongeschonden diamant.

Joshy werd bleek van aandoening bij het horen van die grote bedragen, maar hij beheerste zich zo goed mogelijk en ging voort:

— Veronderstel eens, mijnheer, dat de man die u de aanwijzingen geeft, nog een appeltje te schillen heeft met de Justitie. Zou men hem zijn straf kwijtschelden, denkt u?

Grandbois liet een zacht gefluit horen, keek zijn bezoeker eens met wat meer opmerkzaamheid aan, en antwoordde toen langgerekt:

— Dat zou natuurlijk afhangen van de aard van het gepleegde misdrijf.

— Men zou kunnen aannemen, dat het alleen bestond in een poging om iemand een ongeluk te laten krijgen.

— Omschrijf het eens nader, wat ik u verzoeken mag.

— Wel, laten wij eens aannemen, dat een schatrijk heer er belang bij heeft, dat een dame, die vroeger zijn medeplichtige is geweest, maar die hem de rug heeft toegekeerd, tijdelijk aan de circulatie wordt onttrokken en dat... de man, over wie ik zoëven sprak, zich aanbod, dat werkje op te knappen. Nemen wij verder eens aan, dat hij dit deed, door het paard iets te laten eten, waarop die medeplichtige in het circus kunsten maakte, zodat het steigerde en haar afwierp, en zij een hoofdwonde opliep, zodat ze nu nog in het ziekenhuis ligt...

Grandbois hief zijn hand op, en riep plotseling uit, op een toon van verbazing.

— Stil eens even. Bedoelt gij de vrouw Jacqueline Duparc, die thans in het ziekenhuis van Lariboisière verpleegd wordt?

— Die is het, mijnheer.

— Dan was het dus geen ongeluk, maar een moedwillige poging een ongeluk te veroorzaken?

— Laten wij zeggen: een mislukte poging.

— En gij zijt degene die aan het paard dokterde?

— Dat was ik.

— En de man die u opdracht gaf?

— Dat was de Griek Kyriapoulos, de cocaïnesmokkelaar.

— Weet gij wel, dat gij hoog spel speelt, door dit te bekennen?

Hebt gij niets anders op uw kerfstok? vroeg de hoofdcommissaris, zijn bezoeker scherp opnemend.

— Wat ik misdaan heb, mijnheer, dat heb ik geboet, antwoordde Joshy kortaf. Gij kunt er het register op naslaan.

— Uw naam?

— Bernard Joshy.

— Wacht een ogenblik.

Grandbois drukte op een knop, een agent verscheen, de hoofdcommissaris gaf een kort bevel, en toen bleef het wel een kwartier lang volkomen stil in het grote vertrek, want Grandbois was weer met zijn rapporten bezig en scheen zijn bezoeker vergeten te hebben.

Joshy draaide onrustig heen en weer op zijn stoel, totdat de agent weer terugkwam met een vel papier in zijn hand hetwelk hij voor Grandbois neerlegde met de woorden:

— Hier is het uittreksel, mijnheer.

Grandbois nam het vel papier op, las het door, vestigde zijn doordringende ogen weer op Joshy en zei tenslotte:

— Nu weet ik tenminste met wie ik te doen heb. Nu, gij hebt uw straffen uitgezeten en in dat opzicht hebt gij dus volstrekt niets te vrezen. En luister nu. Ik geef u hierbij mijn woord van eer, dat wij van de aanslag op Jacqueline Duparc geen werk zullen maken, als gij mij nu aanstonds en volledig inlicht. En dat niet alleen, maar de beloningen zullen u ook zonder een centime vermindering dadelijk worden uitbetaald, zo-

dra wij Raffles hebben kunnen arresteren. En dan komt er nog tienduizend goudfranc bij, als wij erin slagen, ook de diamant terug te vinden.

— Dat is een woord naar mijn hart, riep Joshy met schitterende ogen uit. En ik weet dat ik volkomen op uw woord kan rekenen. Nu dan: Jacqueline Duparc en Raffles kennen elkaar heel goed en zij weet wie hij is.

— Hoe weet gij dat?

— Ik heb enige tijd geleden een gesprek kunnen afluisteren tussen haar en Raffles.

— Bezoekt hij haar?

— Vrij geregeld. Trouwens, over twee

dagen zal zij als genezen kunnen worden ontslagen. Gij ziet dus zelf dat de val van het paard niet zoveel te betekenen had.

— Maar het doel was toch zeker om het ongelukkige meisje de nek te laten breken, riep de hoofdcommissaris met stemverheffing. Nu, wij zullen dit laten rusten. En nu het voornaamste: wat doet Raffles, en waar kan ik hem vinden?

Joshy stond op en zei bijna plechtig, zozeer was hij overtuigd van de ernst van het ogenblik:

— Raffles treedt op dit ogenblik met zijn twee helpers als acrobaat op in het Circus Medrano.

HOOFDSTUK V

DE ARRESTATIE

Het spreekt vanzelf, dat mijnheer Grandbois met de uiterste stilzwijgendheid en geheimzinnigheid te werk ging, en zelfs mijnheer Medrano niet op de hoogte wilde brengen van zijn plannen, uit vrees, dat die drommelse Engelsman iets zou gaan vermoeden, en zich door de vlucht zou weten te redden.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat Grandbois het wel zo aangenaam zou hebben gevonden, indien het hem mogelijk ware geweest, Raffles in zijn woning te arresteren, maar de wetenschap van Joshy strekte helaas niet zover, dat hij die woonplaats aan de hoofdcommissaris wist mede te delen.

Een of tweemaal had Joshy geprobeerd, Raffles tersluiks na te gaan, maar dit was telkens op een volkomen mislukking uitgelopen.

En zo moest de arrestatie wel plaats vinden in het circus, en Grandbois had zich voorgenomen, dadelijk in te grijpen zodra de beide artiesten hun kleedkamers zouden hebben verlaten, na hun nummer te hebben gemaakt. Op die wijze zou Medrano er ook de minste schade van hebben.

Niet minder dan acht man, in burger gekleed, werden reeds om half acht naar het circus gezonden, onder bevel van een inspecteur, maar Grandbois zelf wilde er bij aanwezig zijn, en van zijn zegepraal genieten.

Deze mannen kregen streng bevel, zich volstrekt niet bij de stallen te vertonen, alvorens zij zouden worden geroepen, en zo werden zij over verschillende rangen verdeeld, terwijl de afspraak was, dat zij zich, terwijl het nummer van Raffles aan de gang was, afzonderlijk naar de stallen zouden begeven, om daar de bevelen in ontvangst te nemen van de inspecteur, die de leiding van de operatie had.

En zo voorzichtig was heer Grandbois, dat hij deze maatregelen pas ter elfder ure bekend maakte, opdat geen gebabbel van een der agenten de zaak zou kunnen doen mislukken.

Het was precies half acht, toen de acht agenten in burgerkleding achtereenvolgens een kaartje namen, en hun plaatsen gingen innemen in het circus. Grandbois en de inspecteur volgden. En al hield de hoofdcommissaris ook

van paarden, hij genoot van al dat schoons toch maar spaarzaam, want zijn zenuwen waren te zeer gespannen.

Hij vreesde nog ieder ogenblik voor een mislukking, hij dacht aan de mogelijkheid dat Joshy hem voor de gek zou hebben kunnen houden, al kon hij volstrekt niet inzien, waarom de clown dit zou hebben gedaan, hij overwoog, dat Raffles misschien lont geroken had en reeds naar Londen was gevlucht.

Hij haalde pas weer verlicht adem, toen het eerste nummer na de pauze begon, nadat de eerste pikeur had aangekondigd, dat er nog een ander nummer moest vervallen, behalve dat van de sterke man, die spijkers doorbeet, en ankerkettingen stuksloeg.

En daar klonk de muziek, die de komst van de beide rekwerkers aankondigde.

Al had Grandbois in zijn leven ook heel wat beleefd, en talrijke arrestaties tot stand gebracht, hij voelde zijn hart toch fel tegen zijn ribben kloppen, toen daar de beide mannen in hun dunne glanzende tricots kwamen aanspringen en gracieus bogen.

Dat was dus die vermaarde, wonderbaarlijk begaafde dief, die tot wanhoop van de politie in zijn land, nog steeds zijn misdadige praktijken voortzette, die miljoenen gestolen had, en die ook weer miljoenen had weggeschonken, want dat zei men, ofschoon mijnheer Grandbois hieraan niet erg wilde geloven.

Die grootste moest het zeker zijn, met zijn blond haar, en de hoofdcommissaris had zich Raffles groter voorgesteld. Dat was alweer een bewijs, hoe weinig men toch kon afgaan op de beschrijvingen, die van hem gegeven werden.

Hij keek tersluiks naar zijn inspecteur, die drie rijen lager zat, en die nu aanstonds opstond, en wegsloep naar de uitgang.

Op verschillende plaatsen in het circus deden nog acht mannen hetzelfde, en tenslotte vertrok ook hij. De tien mannen vonden elkaar terug achter het zware gordijn, hetwelk de ingang van de stallen afsloot van de arena.

Nu werd het natuurlijk wel noodzakelijk, zich bekend te maken, want Directeur Medrano kwam verbaasd aan-

lopen bij het zien van dat groepje ernstige, hem volkomen vreemde mannen. Grandbois nam hem onmiddellijk terzijde, en fluisterde enige tijd met hem, de inspecteur zag hoe Medrano wanhopige gebaren van spijt en ongelooft maakte, en tenslotte scheen toe te geven, zeer tegen zijn zin.

Wat kon het hem schelen wie die acrobaten waren, nu zij een attractie van zijn programma vormden? Wat had hij te maken met diefstallen van diamanten? Maar natuurlijk, als de heren het noodzakelijk achtten, dan moesten zij doen wat hun plicht hun voorschreef.

Grandbois verkreeg de belofte, dat Medrano aan niemand iets zou mededelen van het doel zijner komst, en toen werden vlug en, zoveel mogelijk zonder opzien te baren, de nodige voorbereidse- len getroffen, terwijl op een afstand Joshy met een gemene lach van triomf op zijn witgepleisterd gezicht toekeek.

Het was wel heel jammer, dat de grote kerel er niet bij was, die hem indertijd bijna de keel had toegeknepen, om hem het geheim te ontrukken van de verblijfplaats van Kyriapoulos, maar ook hij zou de dans niet ontspringen.

De verraderlijke schurk genoot bijna nog meer van zijn wraak, dan van het vooruitzicht op het fortuintje dat hem wachtte.

De agenten werden in de gangen verdeeld, op veilige afstand van de kleedkamers der beide mannen, want zij mochten geen hunner ontmoeten op hun weg.

Zo verliepen nog tien minuten in grote spanning, en toen kwamen de beide acrobaten terug, met hun dikke kamerjassen over hun tricots, en verdwenen in hun kleedkamers.

Er volgde nog een kwartier van bijna ondukbare spanning, tot de deur weer openging, en de twee mannen te voorschijn traden. Onmiddellijk wierpen zich van alle kanten uit de halfduistere gang, acht mannen op hen.

Er ontstond een heftige worsteling in de smalle, slecht verlichte gang, men hoorde vrouwen gillen, en toen riep boven alles uit de bevelende stem van Grandbois:

— Politie! Laat niemand zich hiermee bemoeien, of het zal hem slecht vergaan.

De grootste van de beide acrobaten verdedigde zich uit alle macht, maar tegen de overmacht was hij niet bestand, en tenslotte werd hij geboeid, en moest hij zich met gebogen hoofd, de lippen op elkaar geknepen en een diepe rimpel in het voorhoofd, laten wegvoeren.

De tweede man, die een goed bokser bleek te zijn, had een paar agenten weten neer te slaan, maar de anderen zaten hem op het lijf als jachthonden een everzwijn, en tenslotte moest ook hij de strijd opgeven.

Er was reeds gezorgd voor auto's, en zo snel het maar ging werden de beide gevangenen naar beneden gebracht, langs de artiestenuitgang naar buiten gevoerd en in de gereedstaande auto's geduwd.

Grandbois volgde in zijn eigen wagen, en sprak nog even heel kort met Joshy, die gevolgd was, na snel een jas te hebben aangeschoten, en met een van begeerte trillende stem vroeg:

— Is het in orde, mijnheer? Mag ik morgen mijn geld komen halen?

— Je kunt morgen krijgen wat er op de arrestatie was gesteld, maar de tienduizend francs natuurlijk pas als wij ook de diamant terug hebben.

Hij gaf de chauffeur van zijn auto een wenk, en de wagen reed weg, de andere achterna.

Omstreeks twintig minuten later stonden de beide arrestanten tegenover de hoofdcommissaris, somber, stevig geboeid, en bewaakt door een viertal agenten, met de revolver op de heup, want mijnheer Grandbois kende zijn mannetjes.

Hij liet zich welbehaaglijk achter in zijn stoel vallen, deed een greep in zijn sigarenkistje, stak de brand in een fijne Havana, blies een paar rookwolkjes uit, en begon:

— Waarde John Raffles, ik verhoorvaardig mij niet gauw op mijn goede vangsten, maar toch geloof ik te mogen zeggen, dat ik ditmaal een goede slag heb geslagen. En laten wij nu maar aanstands met de deur in huis vallen: ver-

tel me maar eens, waar je de gestolen diamant gelaten hebt, want als je eerlijk opbiecht zal je dat waarschijnlijk, tenminste wat Parijs betreft, heel wat straf schelen.

De gevangene had bij het horen van die woorden langzaam het hoofd opgericht, en keek nu de hoofdcommissaris aan met een mengeling van wantrouwen en verbazing.

Toen bromde hij:

— Wat wilt gij van mij? Over welke diamant spreekt gij? En waarom noemt gij mij John Raffles?

Grandbois maakte een gebaar van ongeduld en zei toen schouderophalend met een spottlachje:

— Ik zou die gekheid nu maar laten. Houd ons alsjeblieft niet langer op dan volstrekt nodig is. Nogmaals: wat heb je met de Blauwe Emir uitgevoerd?

De gevangene keek eerst zijn makker eens aan, op wiens gelaat zich de grootste verbazing aftekende, toen de hoofdcommissaris, en toen barstte hij uit:

— Dat u me gearresteerd hebt, dat is tot daaraantoe. Maar van een diamant weet ik niets af. En nog veel minder waarom u mij John Raffles noemt. Om u de waarheid te zeggen, had ik op een arrestatie volstrekt niet meer gerekend, ik dacht dat de zaak verjaard was. Nu, ik heb me vergist, en ik heb een stomiteit begaan, door het voorstel van mijn collega aan te nemen. Als hij zelf was opgetreden, zou het mij niet overkomen zijn, dat verzeker ik u.

Nu was het de beurt van Grandbois om verwonderd op te zien.

Hij voelde een zeer onbehaaglijk gevoel in zich opkomen, en wendde zich tot zijn inspecteur die zoëven was binnengetreden.

Maar toen voelde hij zich door toorn overmannen, en bulderde, met zijn vuist op de tafel slaande:

— Tracht mij niet om de tuin te leiden, Raffles. Zulke grappen gaan mischien in Londen op, maar niet hier in Parijs. Wil je bekennen wat je met de diamant hebt uitgevoerd?

— Ik heb nooit iets met een diamant uitstaande gehad, riep nu de arrestant op zijn beurt woedend uit. Ik heet niet

Raffles, maar ik heet Pierre Chaudois. Tien jaren geleden heb ik de schoft neergeslagen, die mij mijn vrouw wilde ontstelen. Ik ben toen uit Frankrijk gevlucht, ik heb over de hele wereld rondgezworven als acrobaat, en ik ben nu teruggekeerd, een paar maanden geleden, omdat zij mij gezegd hadden dat, wat jullie wel een misdrijf zullen noemen, verjaard was. Willen jullie bewijzen hebben, ga naar mijn woning, ondervraag mijn vrouw en mijn twee jongens. Is die Raffles getrouwd, voor wie je me aanziet?

Grandbois was vaalbleek geworden. Hij begon iets te vermoeden van de ware samenhang, ofschoon hij in de verste verte niet kon begrijpen, wat er eigenlijk geschied was, en hoe Raffles had kunnen ontdekken, wat er tegen hem was beraamd.

Hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op tafel en keek de man die tegenover hem stond aan, alsof hij op de bodem van diens ziel wilde lezen.

Toen vroeg hij kortaf:

— Je adres in Parijs?

— Ik logeer sedert veertien dagen in «Le Lion d'Or»; het is een klein logement in de Rue du Trahoir, een paar huizen van de Rue de Richelieu, antwoordde de man knorrig.

De commissaris wisselde op gedempte toon een paar woorden met een brigadier, die op zijn bellen was binnengekomen en die dadelijk weer vertrok, waarop hij hernam, met zijn potlood spelend, en een hand onder het hoofd gestut:

— En vertel mij nu, wat de waarheid is. Denk er om dat wij ons hier niet laten bedriegen. Of je nu Raffles bent of Chaudois zal wel gauw genoeg blijken.

De man haalde de schouders op en zei op grimmige toon:

— Als u mij maar laat uitspreken, zal ik u wel zeggen, hoe het in zijn werk is gegaan, en waarom u me heeft kunnen arresteren.

— Vertel dan maar op, beval Grandbois, zich weer achteroverwerpend in zijn stoel, bijna niet langer in staat om zichzelf te beheersen, nu hij zo geslingerd werd tussen hoop en vrees.

— Welnu dan, zo ving de arrestant

aan, vanmiddag omstreeks drie uur kwam er een man in het logement waar ik logeer, die zijn naam niet wilde noemen, en alleen maar zijn artiestennaam opgaf, die ik natuurlijk wel kan. Ik wist dat hij sedert een dag of drie, vier, optrad bij Medrano als rekwerker, met een vriend van hem. Hij wilde mij volstrekt alleen spreken en ik was nieuwsgierig naar wat hij me te vertellen zou hebben.

— Beschrijf hem mij eens, zei Grandbois, op dezelfde brommerige toon.

— Wel, ik zal niet zeggen dat hij sprekend op mij leek, want dat is wat overdreven, maar ik merkte toch dadelijk dat hij grijze ogen had, evenals ik, en bijna net zo gebouwd was. Alleen had hij zwart haar, met een heel klein beetje grijs op zij, en het mijne is rossig.

Grandbois liet een zenuwachtig lachje horen, en riep triomfantelijk uit:

— Daar heb ik je. Daar verspreek je je lelijk. Is dat soms rossig haar, wat je daar op je kop hebt. Ha, ha, mijnheer Raffles, nu zie je wel, dat zelfs de slimste rakkers zich wel eens vergalopperen.

— Als mijnheer zich maar eens de moeite wilde geven mij te laten uitspreken, merkte de gevangene sarcastisch op. Ik zou het zeker al zelf hebben kunnen doen, als mijn handen vrij waren geweest, en als ik had overweg gekund met het ding, want het zit stevig vast, dat weet ik zeker. Laat een van de agenten de pruik maar eens losmaken die ik draag en die hij me gegeven heeft.

Op een zwiigende wenk van de hoofdcommissaris trad een agent op de man toe en slaagde er niet zonder moeite in, de pruik los te maken, die op kunstige wijze, nauwsluitend op het hoofd was vastgemaakt. Er verscheen een hoofd met bijna vuurrood haar, waardoor het gelaat van de man aanstonds een geheel andere uitdrukking kreeg, want het zwarte haar was glad en glanzend geweest, maar het rode, het echte, daarentegen stond overeind en krulde.

Opnieuw was Grandbois verbleekt, want hij begreep nu wel, dat hij inderdaad voor het lapje was gehouden, en dat er een persoonsverwisseling moest hebben plaats gehad.

Op ruwe toon beval hij:

— Ga voort met je verhaal.

— De man nam me dus apart, want hij had mij iets mede te delen, wat niemand anders mocht weten, zo zei hij, en deed mij toen het volgende voorstel: Ik zou vanavond in zijn plaats optreden, met mijn helper. Ik zei hem, dat mijn kameraad juist iets had aangenomen in een kermistent, om tenminste wat te eten te hebben, waarop hij weer verzekerde, dat hij dat wel wist, maar dat hij er een flink bedrag voor over had, om mijn kameraad daar vrij te kopen voor vanavond. Hij bood mij duizend francs in goud. Hoort u dat? Duizend goudfrancs, mijnheer. En als u nu weet, dat ik al drie maanden zonder vast engagement rondloop en maar nu en dan hier en daar wat weet op te pikken, dan zult u wel begrijpen, dat ik mij niet veel moeite gaf om naar de redenen te informeren.

— Dat had je juist wel moeten doen, riep Grandbois woedend.

Chaudois haalde slechts de schouders op en zei met verbeterden woede:

— U hebt makkelijk praten. Ik zou u wel eens willen zien als uw arme vrouw vermagert, en uw jongens huilen van de honger.

— Het is goed, viel de politieambtenaar hem ruw in de rede. Vertel verder. Hoe legde hij het je uit? Gaf hij in het geheel geen verklaring?

— Hij vertelde zo iets, dat hij vanavond absoluut een andere taak moest verrichten, die geen uitstel kon dulden, maar dat hij zijn engagement zou kwijt zijn, en daarmee een heel groot bedrag, als hij vanavond niet bij Medrano zou optreden. Nu moet u weten dat ik hem heb zien werken, wij artiesten mogen overal vrij binnenlopen, want geld voor een entree hebben wij niet te missen, en ik wist wel, dat ik niet in zijn schaduw kon staan. Ik loop naar de vijftig, en dan ben je niet veel meer waard als acrobaat, en zeker niet aan het rek. Ik was dus al dadelijk een beetje wantrouwig, vooral toen er gesproken werd van die pruik, en dat ik sprekend op hem moest lijken, maar ik zei u reeds, dat ik volkomen eerlijk wil zijn, en ik herhaal dus dat het me niets kon schelen,

wat hem dreef. Ik nam het voorstel gretig aan, hij paste mij een paar pruiken op, die hij al had meegebracht, hij knoemde wat aan mijn gezicht met een kwastje, dat hij bevochtigde met een kleurloze stof, hij trok mijn wenkbrauwen een beetje door en toen ik in de spiegel keek, schrok ik bijna, want nu geleek ik op hem als een tweelingbroer.

— En je vriend? Was die er bij?

— Neen, maar ik stuurde onmiddellijk een boodschap naar zijn huis en gelukkig konden wij hem nog bijtijds bereiken. Hij was dolblij met zijn tweehonderdvijftig goudfrancs die ik hem beloofde, want hij is nog een piepjong kereltje, en als hij alléén optreedt is tien of vijftien goudfrancs al zowat het meeste wat hij kan beuren. Nu, ik nam zijn voorstel dus aan, om een uur of zeven kwam die vreemde snoeshaan terug, grimeerde mij eigenhandig, deed hetzelfde met mijn kameraad, die op zijn vriend moest lijken, en de rest zult u zelf wel beter weten dan ik.

De commissaris sloeg zwijgend tot vier malen toe met zijn gebalde vuist zo hard op zijn bureau, dat het dreunde, en toen pas bromde hij, bijna stikkend van woede:

— Dus voor de gek gehouden. Belachelijk gemaakt. O, die duivelse Engelsman. Maar sprak hij er dan helemaal niet van dat je waarschijnlijk gearresteerd zou worden?

— Met geen woord. Anders had ik het zeer zeker niet aangenomen.

— Kon hij dat weten, dat van dat oude, verjaarde geval?

— Ik zou niet weten op welke wijze. Als hij het wist, dan is hij de grootste schurk die er op twee benen rondloopt, en als ik hem te pakken krijg...

Op dit ogenblik ging de deur weer open, nadat er geklopt was, en een agent overhandigde Grandbois een briefje met de laconieke boodschap erbij:

— Grote haast.

Grandbois keek een ogenblik naar het hem onbekende handschrift, scheurde driftig het couvert open, keek naar de handtekening, en las in zijn verbaasdheid en toorn halffluid voor:

« Mijnheer de Hoofdcommissaris,

U zult nu wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat ik mij een kleine grap heb veroorloofd, en ik hoop en verwacht stellig, dat u aanstonds Pierre Chaudois en zijn vriend in vrijheid zult stellen, die natuurlijk part noch deel hebben aan wat gij mij ten laste legt. Als gij nogmaals zulke aardige komplotten uitwerkt met uw helpers, zoals de heer Joshy er een was, dan zou ik u aanraden, dit niet te doen in uw eigen vertrek, hetwelk zich al buitengewoon goed leent om in de schoorsteen een microfoon te laten ahangen, die een luisteraar in staat stelt, het gehele gesprek van A tot Z af te luisteren.

Inmiddels, met verschuldigde hoogachting,

UEd. Dienstwillige Dienaar

John Raffles ».

— Dan heeft hij het ook niet geweten, en het is zijn geluk, bromde Chaudois.

— Ik vind duizend goudfrancs heel goed betaald, mijnheer Chaudois, zei de hoofdcommissaris nijdig.

Weer ging de deur open, de agent, was weggezonden, keerde terug, en rapporteerde:

— Het klopt, mijnheer. Hij is getrouwd en hij heeft twee zoons, en zijn kostbaas zegt dat hij hem heel goed kent, al jaren, en dat er werkelijk iemand bij hem op bezoek is geweest vanmiddag, die om zeven uur met nog een andere man terugkeerde. En wat de manslag betreft, het misdrijf is juist eergisterennacht om 12 uur verjaard.

— Dan bof je biezonder, vriend, zei de commissaris droogjes. Ja, dan heb je een paar beroerde ogenblikken doorgebracht, en al had je niet moeten ingaan op dat vreemde voorstel, we zijn toch wel verplicht, je onze verontschuldigen aan te bieden. Agenten, maakt die boeien los, zij kunnen gaan. Nog iets. Wie bracht dat briefje?

— Het werd van uit een taxi toegeleerd aan een agent voor de deur, mijnheer.

— Het zou mij niets verwonderen als hij het zelf was geweest, bromde Grandbois. De duivel hale hem, hem en zijn kameraden, en de Blauwe Emir erbij.

HOOFDSTUK VI

JOSHY'S WRAAKPLAN

Nog zelden was August de Domme zo vroeg uit de veren geweest als op de ochtend, volgend op de avond van zijn verraad.

Hij gevoelde zich opgewekter dan ooit, en floot een circusdeuntje, terwijl hij zich snel aankleedde en de woning verliet, die hij sedert enige weken betrokken had in een groot pension in de rue Lafayette, teneinde zo dicht mogelijk bij het circus te zijn.

Hij vond de hemel blauwer dan ooit, de zon schitterde zoals hij nog nooit gezien had, en op weg naar het hoofdbureau van politie berekende hij, wat hij met zijn vijftienduizend francs alzo kon utruchten, want dat men de gestolen diamant spoedig terug zou vin-

den, stond bij hem vast, nu men Raffles eenmaal had.

Met zijn wandelstokje zwaaiend, het bolhoedje achter in zijn nek, trad hij de vestibule van het sombere hoofdbureau binnen, en verzocht bij de hoofdcommissaris te worden toegelaten.

Hij noemde zijn naam, en het kwam hem voor alsof de dienstdoende brigadier, die hem aandiende, hem met een slechts met moeite verborgen spotlachje nakeek.

Een ogenblik daarna stond hij voor Grandbois, die achter zijn lessenaar was gezeten, en hem met hoogopgetrokken wenkbrauwen aankeek, en zwiingend op een stoel wees.

Joshy maakte zijn diepste bulging, in

de houding van een balletmeester, trokens aan zijn boord, kuchte, en begon:

— Mijnheer de commissaris, het doel van mijn komst zal u wel duidelijk zijn. Ik ben er persoonlijk getuige van geweest, dat de gezochte gisteravond werd gearresteerd, en ik wilde nu gaarne een bewijs van u, waarop ik althans de uitgelooft vijftienduizend francs voorlopig kan toucheren.

Hij hield op, bij het zien van de uitdrukking op het gelaat van de hoofdcommissaris, die hem strak bleef aankijken, terwijl een zonderling gevoel van onrust zich van hem begon meester te maken.

Toen vroeg Grandbois afgemeten:

— Hebt u soms de ochtendbladen al gelezen, mijnheer Joshy?

— Neen, ik heb mij de tijd niet gegund.

— Dat is heel jammer, anders zou u nu wel beter voorbereid zijn.

De clown werd grasgroen, en stotterde:

— Voorbereid? Waarop? Mijn hemel, Raffles is toch niet ontsnapt?

— O neen, dat kon hij niet.

— De hemel zij geprezen. Ik was al bang.

— Hij kon het niet, want wij hebben hem helemaal niet in handen gehad, voltooide Grandbois ijskoud de zin.

— Niet... in... handen... gehad? stamelde de clown, terwijl hij een grote zakdoek te voorschijn haalde en daar ijverig zijn gelaat mee ging afwissen, dat plotseling bedekt was met kleine zweetdruppeltjes.

— Zoals ik zeg, mijnheer Joshy. Niet in handen gehad, of liever de verkeerde. Het was niet Raffles, het was iemand anders, die hij in zijn plaats naar Medrano had gezonden, om daar zijn nummer af te werken.

— Maar dat is onmogelijk. Waarom verklaarde de man dat niet onmiddellijk bij zijn arrestatie, schreeuwde Joshy wanhopig.

— Het noodlot is tegen ons geweest, waarde heer. Hij vocht op zulk een natuurlijke wijze, omdat hij inderdaad meende, dat er reden was voor zijn ar-

restatie vanwege een aanslag op een medeminnaar, die hij tien jaren geleden pleegde. Zo ziet gij dat zelfs het toeval die dekselse Raffles te hulp komt, want het is buitengesloten dat hij iets van die manslag kon weten. Trouwens, laat ik u maar zeggen, dat de arrestatie toch was doorgezet, al had de man nog zo heftig geprotesteerd, zo zeker waren wij van onze zaak.

Joshy plukte woedend aan zijn zakdoek, en vroeg toen op schorre toon:

— En hoe zit het nu? Hoe staat het nu met mijn vijftienduizend francs?

— Wel, die zijn u door de neus geboord, antwoordde Grandbois doodkalm. U kent die uitdrukking toch zeker wel? Als gij ze soms niet mocht begrijpen: gij kunt naar dat geld fluiten, gij zult er nuchter van blijven, gij zult er uw vingers niet aan blauw tellen. Ben ik duidelijk genoeg geweest? Wij wilden Raffles hebben, en aan een ander hebben wij niets. Uw tijd zal wel even kostbaar zijn als de mijne, mijnheer Joshy, en ik zou u hier niet gaarne nodeloos ophouden. Gij weet de weg naar de uitgang zeker wel te vinden?

Krijtwit stond de clown op, en stormde het vertrek uit, zonder zelfs de hoofdcommissaris te groeten, die zich een beetje opgelucht gevoelde, nu hij een deel van zijn gal door zijn sarcastische wijze van spreken en zijn spot over zijn helper had kunnen uitstorten.

Joshy, alsof hij het gebouw werd uitgegeseld, snelde door de brede gang, en stond een ogenblik daarna op het trottoir, en in de nog stille straat, met een verwrongen gezicht, waarop nu een woeste wraakzucht te lezen viel.

Hij balde zijn trillende vuisten en steunde:

— Voor de gek gehouden. Bespot. O, maar ik zal het hem betaald zetten, die vervloekte Raffles.

Hij keek om zich heen, wenkte een krantenjongen, die luid schreeuwend voorbij holde, kocht een blad, sloeg met bevende vingers de bladen om, en vond eindelijk het uitvoerig bericht van wat er was voorgevallen.

Zeer waarschijnlijk had de politie de

zaak liever in de doofpot gestopt, maar Chaudois had blijkbaar gebabbeld, een paar journalisten hadden iets in de neus gekregen, en nu bevatte de *Matin*, het blad dat hij gekocht had, een uitvoerig relaas van het voorgevallene, en dat in bewoordingen, die nu niet bepaald al te vriendelijk waren voor de hoofdcommissaris Grandbois en voor zijn ambtenaren.

En daar las Joshy, hoe zijn gesprek met de hoofdcommissaris door Raffles moest zijn afgeluisterd, en dat vond hij niet eens zo verwonderlijk bij nader inzien, want zelfs een minder schrander man dan de onvindbare Brit, had moeten begrijpen, dat een man als Joshy onmogelijk lang weerstand zou kunnen bieden aan de verleiding van die vijftienduizend goudfrancs, uitgeloofd voor het aanwijzen van de dader en het vinden van de diamant. Hij had moeten begrijpen, dat Joshy de hoofdcommissaris zou gaan opzoeken, en hij had zijn maatregelen bijtijds genomen, om het bewuste gesprek te kunnen afluisteren door een zeer eenvoudige methode, en wel door een microfoon aan een geleidraad in de schoorsteen te laten afzakken. Verder las hij van de persoonsverwisseling, van het aanbod aan Chaudois en zijn makker, en van alle dingen die hij de avond tevoren voor een groot deel in het circus zelf had beleefd.

En nu was het spoor van Raffles schijnbaar weer volkomen uitgewist. Geen sterveling vermoedde ook zelfs maar, waar hij zich kon ophouden, want de avond tevoren reeds hadden hij en zijn vrienden het kleine logement verlaten, hetwelk zij in hun hoedanigheid van circusacrobaten bewoond hadden.

Joshy vouwde het blad langzaam op, bijna ziek van teleurstelling, haat en zelfvernedering, stak het in zijn binnenzak, en bromde:

— Hij is nog niet van mij af. Je zult eens zien, mijnheer Raffles, wat het betekent, Joshy als vijand te hebben. Je zult me die spot en dat leedvermaak van die ellendige kranten, tiendubbel en met woeker terugbetalen. Zij weten niet waar je bent? Ik weet het evenmin,

maar ik weet iets anders, dat even kostbaar is. Jacqueline Duparc, je beschermeling, ligt nog in de kliniek, en zal op zijn vroegst morgen worden ontslagen. Vandaag zul je haar dus nog wel eens gaan opzoeken, en daar je aan de directeur bevel hebt gegeven, niemand anders bij haar toe te laten dan je eigen kostbare persoon, nu zal het niet zo moeilijk vallen uit te vinden waar je uithangt, al heb je je nog zo goed gegrimeerd. En wij zullen eens zien, mijnheer de Gentleman-Imbreker, of ik niet in staat ben, het beter te doen dan die stommelingen van de politie.

Met dit voornemen bezielde begaf Joshy zich dadelijk naar zijn woning terug, en liet de repetitie in het circus voor wat zij was, want hij kon nu zijn tijd waarlijk wel beter besteden.

Een ogenblik dacht hij er aan, de politie er aan te herinneren wat hij verteld had aangaande Jacqueline Duparc en er op te wijzen, dat Raffles misschien zou kunnen worden achterhaald, door dat ziekenhuis nauwkeurig in het oog te houden, waar hij zeker nog wel eens zou komen opdagen. Twee redenen hielden hem daar echter van terug. Ten eerste zou een groot vertoon van politiemacht een zo slimme en op alles bedachte man als Raffles onmiddellijk wantrouwig maken, en ten tweede wilde hij, Joshy, de eer ditmaal aan zich houden. En méér nog dan de eer alleen, want het was zeker, dat Raffles de diamant had en daarenboven nog heel veel geld. Welk een zegepraal zou het voor hem zijn, de geminachte clown, als hij niet alleen Raffles kon beroven, maar hem later ook nog in handen van de politie kon overleveren.

Hij zat wel een uur lang in diep gepeins verzonken voor zijn tafel, met het hoofd in de handen gesteund, alvorens hij een plan had uitgedacht, dat hem uitvoerbaar toescheen.

Wanneer Raffles zijn beschermeling overdag bezocht, op het gewone spreekuur, zou hij, Joshy toch zo goed als niets kunnen uitrichten en alléén zeker niet.

Misschien zou Raffles des avonds liever geen bezoek brengen, ten eerste om-

dat het dan gevaarlijker was, en ten tweede omdat de patiënte morgen toch het ziekenhuis zou verlaten.

Het leek hem dus het beste, het gebouw de volgende dag van 's ochtends af reeds nauwkeurig te bespieden en dan haar na te gaan, en te zien waar zij bleef. Natuurlijk zou zij vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg, Raffles gaan bezoeken, die zij als haar redder beschouwde, en zo zou hij op een gemakkelijke wijze het verblijf van zijn vijand kunnen ontdekken.

Het is waar dat de vrouw hem kende, maar ook hij was goed bedreven in de grimeerkunst, en hij zou wel zorgen dat Jacqueline geen wantrouwen zou koesteren.

Toen pas, toen hij dit plan had opge maakt, ging hij voor de verdere uitvoering zorgen, huurde voor een halve week een kleine, snelle auto, die hijzelf kon besturen, zocht een goede vermomming uit, en besloot tenslotte, dat hij een chauffeursuniform zou aantrekken en op de auto een paar reclameborden zou aanbrengen, alsof het een wagentje was van een of andere firma.

Op die wijze zou het ook niet opvallen, als hij de stad in alle richtingen doorkruiste.

Die dag begaf hij zich nog een paar maal naar de kliniek, en eenmaal waagde hij het er zelfs op, aan te bellen, en te vragen of mejuffrouw Jacqueline Duparc reeds als genezen ontslagen was. Zijn brutaliteit leverde hem wel iets op, want hij vernam van de hoofdverpleegster, die juist door de vestibule liep, dat de jonge vrouw de volgende dag nog voor het gewone visite-uur de inrichting geheel hersteld zou mogen verlaten.

Hij beloofde zichzelf dus op tijd te zijn, en minder dan ooit zou hij er nu de politie bijhalen, want het was volstrekt niet zeker, het was zelfs onwaarschijnlijk, dat Raffles zijn beschermelingen zou komen afhalen. Hij moest immers zelf begrijpen, dat hij zich aan het gevaar zou blootstellen, te worden opgewacht, nu de betrekkingen tussen hem en Jacqueline Duparc bekend waren.

Maar in de loop van die dag vernam Joshy iets, hetwelk zijn zekerheid weer

een grote deuk gaf, en hem een ogenblik deed vrezan, dat zijn plan wel eens in duigen zou vallen. In een der weinige avondbladen die Parijs telt, las hij namelijk, dat de politie de jonge vrouw ondervraagd had, natuurlijk om uit haar mond te vernemen waar Raffles zich ophield.

Dit nu was klaarblijkelijk een leugen, en er bleek voldoende uit, dat de vrouw er niet aan dacht, de man in het verderf te storten, die haar aan de dood had ontrukkt, haar beschermd, en haar de hand boven het hoofd gehouden had.

Maar zou zij, eenmaal gewaarschuwd zijnde, nu wel naar Raffles toe gaan, zo vroeg Joshy zich ongerust af. Zij moest toch immers begrijpen, dat men haar verklaring niet zo zonder meer als de waarheid zou aanvaarden, en dat men haar in het geheim zou laten volgen, zodra zij het ziekenhuis verliet.

Daarover dacht hij zelfs nog een groot gedeelte van de nacht na, terwijl hij onrustig heen en weer woelde op zijn matras, ten prooi aan allerlei wraakgedachten, en de volgende ochtend hielden zij nog altijd zijn geest bezig.

Hij dacht er echter niet aan zijn plan op te geven. Al zou het hem dagen, ja al zou het hem weken kosten, hij zou als een bloedhond het spoor van Raffles blijven volgen, en als Jacqueline Duparc zich niet aanstonds naar hem toe begaf, wat Raffles haar waarschijnlijk zelf wel zou hebben afgeraden, dan zou hij tenminste haar verblijfplaats weten uit te vinden, en tenslotte zou Raffles haar toch zeker wel eens bezoeken, of zij hem.

Uit vrees dat hij het wild zou mislopen, begaf hij zich al zeer vroeg op weg, met zijn kleine auto, die er juist zo uitzag als een van die moderne bestelwagentjes, met een gesloten carrosserie, zonder vensters, waarvan de zijpanelen beschilderd zijn met een firmanaam.

Hij had een zwart kneveltje onder zijn neus geplakt, zijn huidskleur iets bruiner gemaakt, een goedzittende pruik van zwart haar opgezet, en toen hij nu ook zijn livrei had aangeschoten, zou hij, daarvan was hij overtuigd, niet zo gemakkelijk herkend worden.

Aanstands na het middaguur vatte hij post, niet ver van de kliniek.

Maar toen begon weer een andere onrust hem te plagen.

Wie weet was Raffles hier ook reeds in de buurt, en zou hij argwaan krijgen door het lange stilstaan van de auto.

Hij was er dus nog geen kwartier, of hij reed alweer door, ook omdat een agent van politie, die daar een paar malen was gepasseerd, afkeurende blikken in zijn richting wierp, en op het punt scheen te zijn, hem het lange parkeren op diezelfde plek te verbieden.

Maar nog voelde Joshy zich volstrekt niet gerustgesteld.

Als Raffles eens van plan veranderd was? Als Jacqueline Duparc eens veel vroeger het ziekenhuis zou verlaten?

Hij kon de gedachte niet verdragen, dat zij hem juist tussen de vingers zou zijn doorgeslipt en hij keerde dus weer naar dezelfde plek terug, zo vlug het wagentje maar wilde lopen.

Maar toen durfde hij het weer niet aan daar zolang te blijven parkeren op dezelfde plek, en zo besloot hij, zijn auto zo lang neer te zetten in een garage, die vlak bij de kliniek was gelegen.

Nauwelijks had hij gedaan, of hij had er alweer spijt van.

Wat moest de agent op post, wat moest Raffles zelf, als hij in de nabijheid mocht zijn, wel denken van die chauffeur, die daar zo maar rondsletterde, en de tijd aan zich scheen te hebben?

Zou hij verder wel gelegenheid hebben, snel genoeg zijn auto bij de hand te hebben, om het voertuig te volgen, hetwelk Jacqueline Duparc ongetwijfeld zou komen halen?

Bij die gedachte brak het zweet hem uit, en hij liep zo vlug hij kon naar de garage en vroeg zijn auto weer op, zonder er zich om te bekommeren, dat de garagehouder hem wat wantrouwend begon aan te zien.

En daar zat hij nu weer achter het stuurwiel, zoals hij een uur geleden ook gezeten had, en wachtte vastberaden af wat er zou gebeuren, zich voornemend, om de agent, als die iets vroeg, wat op de mouw te spelden.

Nog zelden had Joshy zich in zulk

een gespannen gemoedsgesteldheid bevonden. Het wachten viel hem lang, daar hij niet wist, of de patiënte nog in het ziekenhuis was, of wellicht reeds vertrokken, maar hij had gelukkig nog juist zoveel besef, om niet aan te bellen en het te gaan vragen.

Onder de klep van zijn pet uit tuurde hij argwanend rond, in iedere voorbijganger Raffles of een van zijn helpers vermoedend, maar het was het uur van de arbeid, hij zag slechts zeer weinig mannen, en van die weinigen was er geen enkele, die ook maar in de verte leek op de acrobaat, die hij vier avonden achtereen in het Circus Medrano had zien optreden aan zijn zijde, wetende wie hij was, en toch bevreesd om hem aan de politie te verraden, zolang hij voor zijn eigen hachje bevreesd was.

Twee uren duurde dit wachten en Joshy voelde juist hierdoor zijn haat ieder ogenblik aanwakkeren, totdat eindelijk een taxi kwam voorrijden, waarvan de chauffeur aan de brede deur van de kliniek ging aanbellen.

De deur opende zich, de chauffeur sprak een paar woorden met de portier, en met een hartklopping zag de schelm enkele minuten later Jacqueline verschijnen, bleek nog, en alleen.

Raffles was dus wel zo verstandig geweest, om zijn hals niet in de strop te steken.

Zonder een blik opzij te werpen, liep Jacqueline Duparc dadelijk toe op de auto, door de hulpvaardige chauffeur ondersteund. Zij noemde hem een adres en Joshy had er heel wat voor over gehad als hij dichtbij genoeg was geweest om het te kunnen verstaan.

Het portier van de taxi klapte dicht, Jacqueline Duparc scheen nog naar een van de vensters te knikken, waarachter een paar verpleegsters zichtbaar waren en toen reed de auto weg.

Joshy reed er dadelijk achteraan, met een tussenruimte, die hij nooit groter dan een meter of vijftig liet worden.

De tocht duurde omstreeks een half uur, waarna de taxi stopte voor een logement waar Jacqueline Duparc al die tijd van haar verblijf te Parijs gewoond had.

— Dat had ik eigenlijk ook wel op mijn vingers kunnen natellen, bromde de clown nijdig voor zich heen. Zij heeft geen reden, om zich te verbergen, want zij zal wel geen vrees voor de politie koesteren, voor wat zij gedaan heeft. Kyriapoulos is dood, en kan haar dus in geen geval meer aanklagen. En die gek van een Raffles zou liever zijn tong afbijten, daarvan ben ik zeker, dan haar aan te brengen. Nu, ik ben nu tenminste zeker van mijn zaak, en ze zal mij niet meer ontsnappen.

Hij zocht naar een garage, en had er al heel gauw een gevonden in die drukke buurt, schuin tegenover het logement, en een zestigtal meters er van verwijderd.

En wéér begon Joshy te wachten met het geduld van een kat, daarbij gesteund door zijn woeste wraakzucht.

Eerst ging Jacqueline Duparc uit, nadat zij de chauffeur had weggezonden, en bezocht verschillende winkels, natuurlijk om het een en ander in te slaan wat zij nodig had. Toen ging zij naar het circus Medrano, denkkelijk om over een nieuw contract te spreken, of een overeenkomst te sluiten met Medrano.

Vervolgens bracht zij een bezoek bij een paar vriendinnen van haar, circus-artiesten evenals zij, en al die tijd volgde Joshy haar, nu en dan in zichzelf vloekend om de tijd die hij verloor, maar vastberaden als een bulhond.

Hij begon bijna te geloven, dat Raffles en zijn vrienden Parijs reeds verlaten hadden, hetgeen hem doodsbleek deed worden van woede, toen er eindelijk weer een taxi verscheen voor het logement, waarin Jacqueline verdwenen was en kort daarop kwam zij weer te voorschijn, anders gekleed, en stapte in de auto, die dadelijk wegreed.

Joshy moest er vlug bij zijn, om met zijn zogenaamd bestelwagentje de taxi achterna te gaan, die gelukkig niet al te snel kon rijden vanwege het drukke verkeer, want het was iets over vijf, en de kantoren gingen uit.

Hoe langer de rit duurde, hoe sneller het hart van de wraakzuchtige clown begon te kloppen, want ditmaal geloofde hij stellig, dat de jonge vrouw een bezoek ging brengen aan haar bevrider,

Haar taxi reed de wijk van Vaugirard geheel uit, tot aan de uiterste grens en hield toen plotseling stil.

De duisternis begon te vallen.

Zij zond de chauffeur weg, en Joshy had maar juist gelegenheid, zijn wagen snel een stil en verlaten zijstraat te doen inzwenken, en uit te stappen.

Zo woest was zijn begeerte om te weten waar die vrouw zou blijven, die daar niets vermoedend voortstapte, na eerst aandachtig om zich heen te hebben gekeken, dat hij zich zelfs niet bekommerde om zijn wagen, die hij in de steek liet.

Hij liet zijn prooi een vijftig passen voortgaan, sloop haar na, zich zo dicht mogelijk tegen de huizen drukkend, en zag haar plotseling verdwijnen in een soort steeg. Hij rende er op af, loerde voorzichtig om de hoek, en zag juist hoe Jacqueline klopte op de groengeschilderde deur van wat waarschijnlijk een tuin zou zijn, van de steeg gescheiden door een vrij hoge muur.

In het paviljoen, dat in het midden van die tuin stond, brandde licht, in twee of meer vertrekken, en langs de gordijnen zag de schavuit schaduwen bewegen, die zijn hart sneller deden kloppen; hij meende stellig in die schimachtige gedaanten Raffles en zijn collega, de gewaande rekwerkers te herkennen.

Niet zodra was de jonge vrouw door de deur verdwenen of hij snelde de steeg in, liep langs de muur, kwam aan een heg, wist er een gat in te maken, en wrong zich door struikgewas en laag geboomte tot aan de achterzijde van het huis.

Met zijn katachtige vlugheid had hij weinig moeite, op te klauteren tegen een schrale boom, een den, waarvan de onderste takken reikten tot aan een veranda op de eerste verdieping.

In een wip was hij over de rand daarvan geklauterd, en zo kon hij, sluipend als een kat, een plek bereiken, vlak bij een geopend raam, waar hij, goed verborgen, duidelijk kon horen wat er daarbinnen gesproken werd door de niets vermoedende bewoners.

Zijn oren glinsterden toen hij zwartig

minuten later weer naar beneden klauterde, en buiten de heg gekomen, een ogenblik stil stond, en fluisterend grinnikte:

— Dat is prachtig. Maar, het is ook

heel gevaarlijk, en ik kan het niet al-léén doen.

Welnu, hulp is in zulke gevallen wel te krijgen.

HOOFDSTUK VII

DE INBRAAK

Josh y zou niet zijn wie hij was, als hij niet talrijke vrienden had gehad in de onderwereld van Parijs.

Hij had hen in de laatste tijd een weinig veronachtzaamd, door zijn reizen en trekken in den vreemde, maar nu had hij hun diensten nodig, en plotseling vielen hem adressen te binnen, die hij vergeten waande.

Hij vond zijn wagentje gelukkig terug zoals hij het had achtergelaten, nam plaats achter het stuurwiel, startte de gammele motor, en reed naar een straat in dezelfde wijk, die bij de politie in een kwade reuk staat, omdat zij het grootste contingent misdadigers oplevert.

Die tocht duurde nauwelijks tien minuten.

De auto stopte, Josh y stapte uit, en ging de openstaande deur binnen van een huurkazerne. Op het geluid van tamelijk luidruchtige stemmen, dat uit een vertrek scheen te komen dat hij zeer goed kende, want het behoorde tot de woning van zijn vriend Louis Legris, bijgenaamd « De Tijger », ging hij af.

— Hij schijnt bezoek te hebben,

mompelde de clown.

Hij stond nog in beraad of hij zou heengaan dan wel blijven, toen de deur werd opengeworpen.

Op de drempel stond De Tijger in eigen persoon, een schrale, pezige gedaante.

— Alle drommels. Daar hebben wij het clowntje in hoogst eigen persoon. Kom binnen, jongen. Je wilt zeker troost bij ons komen zoeken vanwege je tegenslag in dat zaakje met Raffles, nietwaar?

— Troost heb ik niet nodig, antwoordde Josh y droogjes. Maar wel geld, en ik wil je er ook van laten meedelen, maar ik merk dat je bezoek hebt.

— Het zijn immers de jongens maar. Je kent hen wel, daarvan ben ik zeker. Het zijn De Rat, De Scheefneus, Kapi-tein Kettle en Het Keuterboertje.

— Maar dat is prachtig, riep Josh y verheugd uit. Mooier kan het niet tref-fen. Laten wij gauw naar binnen gaan, sluit de deur goed en praat zacht, want wat ik te vertellen heb is van het grootste belang.

Zonder tijd te verliezen had de Tijger zijn bezoeker onder de arm genomen, en bracht hem in zijn kamer, waar dadelijk een groot gejuich opsteeg. Vier mannen zaten daar aan een tafel, en waren verre van nuchter.

Josh y hield de hand bezwerend op, om het lawaai te doen bedaren, (krabde zich eens achter het oor, en bromde toen:

— Met jullie zal wel niets aan te vangen zijn; jullie zijn allemaal stomdronken.

— Gekheid, lalde het Keuterboertje, waarschijnlijk zo genoemd, omdat hij een blozend, dik gezicht had, dat glom van het vet. Als het moet zijn wij binnen een half uur, zo nuchter als een kalf. Iets te verdienen?

— Dat zou ik menen, antwoordde Josh y, een teug nemend van het glas absinth, hetwelk De Tijger reeds voor hem had klaar gezet.

Het was onmiddellijk doodstil geworden in het vertrek.

Josh y genoot van een ogenblik van de belangstelling, die hij had weten op te wekken, en vroeg toen afgemeten, de kring rondziende:

— Zeker wel eens gehoord van een zekere John Raffles?

— Kom je hier om ons voor de gek te houden? vroeg De Rat nijdig, een heel klein, verbazend mager mannetje.

— Nu, ik ken hem ook, hernam Josh y. En ik weet nu waar hij is.

— Dat wist je voor de hoofdcommissaris ook, en het is op niets uitgelopen, spotte De Tijger. Dacht je, dat we geen kranten lezen?

Josh y maakte een bezwerend gebaar en hernam:

— Het was niet mijn schuld dat dat gesprek is afgeluisterd. Dan had die stomme commissaris maar beter moeten oppassen. In ieder geval weet ik nu waar Raffles woont, neem dat maar van mij aan.

— Wat belet je dan om het dadelijk aan de politie te gaan zeggen? Wat hebben wij daarmee te maken? vroeg het Keuterboertje weer.

Josh y wierp de vrager een loerende blik toe, en antwoordde:

— Overhaast jij je nu maar niet, kwibus. Ik heb zijn verblijfplaats niet verkapt, en wel om deze reden. Hij heeft op het ogenblik de Blauwe Emir en hij is van plan, nog vannacht het ding in zijn nieuwe woning in kleinere stenen te kloven.

Het is bijna onmogelijk, de indruk te beschrijven, die deze woorden wekten.

Allen hadden de halzen gerekt, en staarden Josh y met gloeiende ogen aan.

— Is 't waar wat je daar zegt? vroeg de Tijger schor, een grote slok van zijn absinth nemend.

— Oordeel zelf maar, antwoordde de clown, en hij verhaalde nu uitvoerig alles wat de lezers reeds weten.

Toen hij zweeg bleef het een ogenblik stil, maar eindelijk zei de Tijger, die enige ogenblikken had nagedacht:

— Dat alles is goed en wel. Maar waarom neem je ons in het geheim? Waarom knap je de zaak niet zelf op, helemaal alleen?

— Ik zou het gedaan hebben, als het een ander betroffen had dan juist Raffles, antwoordde de clown schouderophalend.

De Tijger wreef zich met zijn klauwachtige vingers een paar malen over de slapen en sprak toen weer, als iemand die gewend is het bevel te voeren:

— Wij lappen het hem. Zei je niet dat hij behalve de diamant ook nog veel geld in huis heeft?

— Alles wat hij aan Kyriapoulos heeft ontstolen. Ik hoorde het duidelijk. Jacqueline Duparc drong er op aan, dat hij het aan de politie zou geven, maar hij antwoordde dat hij zo gek niet zou zijn, omdat hij met dat smokkelaarsfortuin heel veel goeds kon uitrichten.

— Dan wordt het gedaan, mannen, hernam De Tijger, met zijn vuist op de tafel slaande zodat de glazen rinkelden. Het is een prachtige grap, en al zijn wij geen Londenaars die er méér belang bij hebben, ook wij kunnen die lastige concurrent best missen. Eerst bestellen wij hem, en als wij het huis netjes hebben kaal geplunderd, dan bellen wij de politie.

— Waarom de politie erin gehaald? maakte het Keuterboertje koud op. Een

goed mes doet het werk heel wat beter. Die Raffles is een lastpost en moet maar meteen uit de weg worden geruimd.

— Zo denk ik er ook over, zei Rat grimmig. Maar wacht eens een ogenblikje, ik meen me te herinneren dat hij altijd een reusachtig kerel bij zich heeft. Hebben wij dan aan zes man wel genoeg?

— Die krachtpatser is op het ogenblik niet bij hem, verzekerde Joshy. Jacqueline vroeg ook naar hem, en zij kreeg ten antwoord, dat het niet veilig was met zijn drieën bijeen te blijven in de eerste tijd.

— Dat treft dan prachtig, grinnikte De Tijger. Laten wij op de goede afloop drinken.

Er werd gedronken, er werd geklonken, en toen werden snel de nodige voorbereidselen gemaakt.

Er verbleven dan ook niet minder dan twee uren met beraadslagingen omtrent de beste wijze waarop de inbraak zou worden verricht, totdat men het eens was geworden over een plan.

Het was ruim elf uur toen zij de grote, sombere huurkazerne verlieten, met de afspraak, elkaar precies te middernacht te zullen treffen op een tiental passen van de steeg, door Joshy duidelijk omschreven.

Het middernachtelijk uur zag dan ook de zes mannen bijeen bij de steeg in de wijk van Vaugirard, allen met de kragen op, en hun petten diep in de ogen gedrukt.

Sommigen hadden in portieken gewacht, uit vrees voor het spiedend oog der agenten, anderen weer hadden zich verborgen gehouden achter het struikgewas van een naburig plantsoentje.

En nu waren zij allen als het ware opgeslokt door de duisternis van de steeg zo zacht lopend dat hun voetstappen niet waren te horen.

Joshy, die vooraan liep, tastte met zijn hand langs de donkere muur, hield eensklaps stil en fluisterde:

— Dit is de tuindeur, waardoor zij verdween. En daarboven zie je de veranda, waar ik heb staan luisteren. Kun jij die deur openmaken, Tijger?

— Ik kan het wel, maar ik moest het

toch maar liever niet doen, antwoordde de man aarzelend. Er is misschien een alarmsignaal, en als dat over gaat zijn we gepiept.

— Dan maar door de heg, al zal dat wel meer lawaai maken, zei Joshy kortaf. Volg mij, en loop achter elkaar. Laat de Tijger het eerst erdoor gaan, want die is het grootst en kan het gat verruimen.

Een paar minuten daarna kraakten heel zacht de takken van de heg, toen de kerels er een voor een doorkropen.

Zij bevonden zich nu in de tuin, en hielden hier een ogenblik kriegsraad, heel zacht fluisterend, totdat De Tijger eensklaps opmerkte:

— Daar in dat kleine kamertje zie ik een lichtschijnsel. Zouden zij op het ogenblik bezig zijn?

— Wel waarschijnlijk, antwoordde Joshy laconiek, en als je mijn raad volgt, laat hem dan gerust zijn gang maar gaan, want de Blauwe Emir verkopen wij toch niet in zijn geheel, en hij neemt ons heel wat werk uit de hand op die manier. Komen wij te vroeg, dan kunnen wij hem desnoods met de revolver op zijn slaap dwingen, het werk af te maken.

— Dat is een woord naar mijn hart, grinnikte De Rat. Nog beter is: met een strik om zijn nek, of wat gloeiende kolen aan zijn zolen. Nu, het middel is onverschillig, als het maar helpt.

— Weet je hoe je in die kamer kunt komen? vroeg De Tijger aan Joshy, zijn mond dicht bij diens oor brengend.

— Ja, daar hadden ze het over. Raffles pochte er juist op, toen Jacqueline Duparc haar vrees te kennen gaf, dat hij overvallen zou kunnen worden. Hij zei dat er een voorkamer was, die je eerst absoluut moest passeren, en de deur daarvan heeft een wekkerinrichting.

— Dat is lelijker, bromde De Tijger.

— Heeft niets om het lijf, verzekerde De Rat. Laat mij maar begaan. Die wekkerinrichtingen aan deuren, hebben voor mij geen geheimen, en ik zal je er vanaf helpen.

— Vooruit dan maar, en laten wij in de eerste plaats binnenhuis zien te ro-

men. En als die twee zich durven verzetten, als het kan, niet schieten, want dat maakt te veel lawaai, en liever je messen gebruikt.

Het groepje van zes mannen bewoog zich langzaam in de richting van het huis, en eindelijk had De Rat, die bijzonder handig was in zulke zaken, een zwakke plek gevonden in de vesting.

Dat was het keukenraam, achteraan gelegen, dat zelfs niet met een luik gesloten was, en dat De Rat in een ommeentje had uitgesneden.

Door de gemaakte opening konden zij nu een voor een naar binnen klimmen.

Josh y scheen zich nu een ogenblik te moeten bedenken, om de goede weg te vinden, maar eindelijk fluisterde hij:

— Ik weet het al. Eerst de keuk en uit, dan de gang, en dan komen we in de vestibule. Dan moet eerst die deur met het alarmsein buiten dienst worden gesteld, en de rest is kinderspel. Vooruit, Rat, toon nu wat je kunt.

Zij gingen in de aangeduide richting, op hun gummizolen, bereikten de vestibule, en hier onderwierp de Rat, terwijl allen hun adem trachtten in te houden, de gangdeur van de voorkamer aan een nauwlettend onderzoek.

Josh y had goed gehoord, er was een alarm signaal aan de deur vastgemaakt aan de binnenzijde, en het duurde tamelijk lang, alvorens de kleine bandiet met zijn ratten oogjes het buiten dienst had gesteld.

Hij veegde zich het voorhoofd af, zonder echter iets te verraden van zijn ongeduld, en toen namen de inbrekers hun wapens ter hand. De Tijger, die de eerste wilde zijn, opende uiterst langzaam en voorzichtig de gangdeur.

Door die smalle kier van de verbindingsdeur kon hij vrij duidelijk waarnemen, hoe twee mannen daar bedrijvig heen en weer liepen.

Af en toe klonken er doffe slagen, alsof er met een hamer op een beltel werd geslagen; het kloven van de diamant was dus klaarblijkelijk in volle gang.

Millimeter voor millimeter ging de gangdeur verder open, totdat deze geheel was opgeduwd, en nu slopen de

zes mannen zonder enig gerucht te maken binnen, en liepen met hun zessen toe op de verbindingsdeur, gereed om toe te steken, met de messen in hun vuisten.

Maar zij waren nog niet halverwege in het vertrek, of er liet zich een knappend geluid horen, en eensklaps begaf zich de vloer onder hun voeten.

Josh y, die met de Tijger vooraan liep, slaakte een wilde kreet, en greep in de blinde naar enige steun.

Maar hij vatte slechts het vloerkleed van de kamer, dat met hem verdween in de diepte, en toen kwam hij heel onzacht neer op een stenen vloer. Iemand viel bovenop hem, luid vloekend, en hij voelde een stekende pijn in zijn dij, want de man die op hem gevallen was, had hem onwillens zijn mes in het vlees gestoken.

Hij voelde hoe hij in een plas alles behalve fris water lag, en hoorde het geritsel van vluchtende ratten, die blijkbaar in hun zoete rust waren gestoord.

Toen werd eensklaps de kelder, waarin zij alle zes zo onverhoeds waren neergegleden, meer dan gevallen, bijna daghelder verlicht en zij zagen dat zij zich bevonden op de bodem van wat inderdaad een ruim keldervertrek was, met volkomen gladde wanden van bijna vier meter hoogte.

Zij zagen nu ook wat hun val bewerkstelligd had, want het bleek dat bijna de helft van de vloer boven hun hoofden, aan één kant aan scharnieren opgehangen, zich onder hun voeten begeven had, van wand tot wand, zodat niemand zich had kunnen redden.

Alle meubels, die op die helft gestaan hadden, waren ook gevallen, en oorzaak geweest van heel wat builen en schrammen.

Terwijl zij vloekend en kreunend op de been scharrelden in het stinkende water, dat de vloer een halve voet hoog bedekte, klonk er daarboven een heldere stem van een onzichtbaar persoon, die zei:

— Jullie moeten het mijn vriend Josh y maar niet kwalijk nemen, want hij heeft werkelijk erg zijn best gedaan, en hij kon natuurlijk niet weten, dat een

van ons hem geen seconde uit het oog heeft verloren, van het ogenblik af dat hij zijn wagentje huurde. Ons gesprek bij het open raam was maar een lokmiddeltje, en wij wisten wel dat hij het niet alléén zou durven opknappen en met

een troepje vrienden zou terugkeren. Een voortreffelijke buit voor de politie, zou ik zeggen. Ik zal zorgen dat de politieagenten hier binnen een kwartier zijn, maar dan zullen ze Raffles en de Blauwe Emir niet meer vinden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Man met de Rode Mantel

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266